

Bellerophon

door Ogidius

hoofdstukken 1 - 5

versie 15 september 2017

Titel Bellerophon
Auteur Ogidius
Uitgave 15 mei 2015 (eerste versie)
 15 september 2017 (gewijzigde versie)

INHOUD

Hoofdstuk 1	3
Hoofdstuk 2	11
Hoofdstuk 3	19
Hoofdstuk 4	27
Hoofdstuk 5	35
Glossarium	42

ILLUSTRATIES

1	Marty Helgeson, "White Pegasus & Lady Elf"
18	Kagaya, "Pegasus - Wings for Freedom"
26	ErroR (Ohm Chanitrapirak), schets
34	ErroR (Ohm Chanitrapirak), schets

1

“Achter je”, zei het meisje met de gouden vlechtjes.

“Die kist, die moet van jou zijn.”

Torian knipperde met de ogen. Hij schatte haar op een jaar of tien. Een dorpskind, niet te brutaal en niet te bang, maar precies goed. Op haar gemak, het dorp was zeker vlakbij.

De jongeman aarzelde even terwijl hij langzaam verder bijkwam.

Zijn naam. Torian. Hij proefde de klank, en besloot dat het ermee door kon. Het zou spoedig wennen, wist hij. Toen realiseerde hij zich hoe vreemd die gedachte was. En ook dat het niet zo netjes was om hier in zijn ondergoed in het zand te blijven zitten, al scheen dat het meisje niet te deren.

Er stond inderdaad een kist. Een eenvoudige, maar stevige houten scheepskist, met roestig ijzerbeslag.

Geleidelijk nam hij de omgeving in zich op. Een zachtjes tegensputterende branding die zich verderop terugtrok van het strand. Meeuwen die zich tegoed deden aan wat achtergebleven schelpdieren. Een eenzame, klapwiekende albatros. Schuin boven hem het licht wapperende helmgras van lage duinen. De noorderzon, tegen een roze-blauwe lucht, die het naderende middaguur aanwees. De korte schaduw van het meisje.

“Torian.”

“Lisa. Ik heet Lisa. Ga je hem nog openmaken?”

Ze trok een wit hemdje recht en plantte haar armen in de zij, net boven een iets donkerder rokje. Torians blik gleed van haar houten sandalen naar de wachtende blauwe ogen en de jasmijnbloemen in het haar. Hij stond op, wat onverwacht soepel ging, en overbrugde de paar meter naar de kist. Die was droog en niet op slot.

Hij hield even de adem in, want hier begon zijn verhaal. Half verwachtte hij dat de kist leeg zou zijn. Dat was niet het geval.

“Mooi joh.”

Lisa inspecteerde aandachtig zijn uitrusting, want zo kon je het wel noemen. Dit was niet de kledij van zomaar iemand.

Torian droeg een lichtgroene buis met een binnenzak en een rij zilveren knopen, een hertenleren broek en bijpassende laarzen. In een stevige donkerbruine riem staken een veldfles en een ruime, zij het lege geldbuidel. Een met gouddraad versierde schede bevatte een eenvoudige, goed onderhouden stalen dolk met een benen heft. Om de vierde vinger van zijn rechterhand zat een zilveren ring met een donkergroene smaragd.

Zijn kleren en accessoires, wist hij, hoewel hij zich niet precies herinnerde wie hij was of waar hij vandaan kwam.

Het meisje liep naar hem toe. Ze ging op haar tenen staan zodat ze tot boven zijn mond reikte en keek hem indringend in de ogen, alsof ze hem precies op waarde wilde schatten. Van zo dichtbij bleek ze opvallend atletisch gebouwd.

“Ik ben elf. Hoe oud ben jij?”

Het antwoord kwam niet vlot, maar hij wist het.

“Zeventien”.

De kist was nog niet helemaal leeg. Onderin lag iets dat de jongeman nog niet had durven pakken: een boek. Van echt, geschept papier, in een leren omslag die werd gesloten met een veter. Als hij het oppakte was hij klaar met de houten kist. Dan zou hij moeten nadenken over wat hij daarna ging doen.

Het meisje had dat probleem niet. Lisa bukte zich sierlijk voorover en pakte het boek.

“Kun jij lezen?”

Torian beseftte dat hij inderdaad kon lezen. Hij sloeg het boek ergens halverwege open. De tekst was netjes geschreven in zwarte inkt en zag er normaal uit, maar net toen hij een eerste zin tot zich dacht te nemen ontglipte het hem. Dit waren runen, zag hij nu, en die beheerste hij niet. Of toch? Hij staaarde naar de tekens, maar het schoot hem niet te binnen.

“Ja.”

Hij nam het boek uit de handen van het meisje en stopte het weg in zijn buis, een beetje beschaamd. Later zou hij beter kijken.

Torian had het dorp eenvoudig kunnen vinden want er liep een herkenbaar, zij het niet platgetreden paadje vanaf het strand, het duin over. Maar Lisa was geen vervelend gezelschap. Ze kletste hem in elk geval niet de oren van het hoofd, zoals meisjes van die leeftijd vaak deden. In een stroompje kon hij zijn dorst lessen en de veldfles vullen. Via een paar stapstenen kwamen ze gemakkelijk naar de overkant.

De spiegeling van het water gaf Torian de kans zichzelf ook eens goed te bekijken. Hij was niet groot of sterk, en zijn ovale gezicht liet hem er nog echt als een jongen uitzien. Maar hij straalde wel iets verfijnds uit, vond hij, met zijn blauwgroene ogen en halflang, sluike bruine haar. Hij zou zomaar van nobele komaf kunnen zijn. Of toch minstens een kasteelbewoner.

Torian vroeg het meisje waarom hij daarnet geen boten of steiger had gezien, want hij had verwacht dat er wel gevestigd zou worden.

“Niet in de zee. Er zijn hier haaien! We vangen schildpadden als er eieren uitkomen. Dat was vorige week nog.”

Bij de nadering van het dorp, dat uit nog geen twintig hutten bestond, zag hij maar weinig volk. De meeste mensen waren op het land, legde Lisa uit, om bonen en graan te zaaien voor de winter.

Ze werden begroet door een oudere man, die zich voorstelde als Roderik. Het dorps hoofd en, begreep hij al snel, Lisa's grootvader. Met zijn grijze baard en een rokende pijp tussen de verweerde lippen kwam hij streng maar niet onvriendelijk over. Toch vlotte het gesprek niet zo.

Het dorps hoofd boog meewarig het hoofd nadat het meisje hem iets had ingefluisterd.

“Zozo. Een hele prins. Alweer een.”

Torian keek hem niet-begrijpend aan.

“Dat vergeet ik. Jullie weten het zelf niet. Jongen, je bent de vierde alweer in korte tijd. Alsof een rijk gezegende koning aan de andere kant van het water zijn kroost kwijt moet, al lijken jullie niet echt op elkaar. Kun je een akker omploegen? Daken repareren? Manden vlechten, werktuigen smeden?”

Torian kon niet anders dan bekennen dat zijn vaardigheden in deze omgeving tekortschoten. Waarin hij dan wel bedreven was, viel hem niet zo onmiddellijk te binnen. En wat er aan de overkant van de zee lag wist hij al evenmin.

“Je kunt vanmiddag mee-eten, maar dan moet je voort.”

“De anderen, hoe is het hun vergaan?”

Die vraag scheen Roderik enigszins te verrassen. De man, die iets langer en een stuk breder was dan Torian, plukte bedachtzaam aan zijn baard.

“Ze hingen de held uit. Moesten zo nodig een draak doden, tegen piraten vechten, of - Jut hebbe hun ziel - een trollenprinses bevrijden uit een toren. We hebben er niets meer van gehoord. Jongen, als je in leven wil blijven, ga ze niet achterna. Leer een vak, bied je diensten aan. Doe geen domme dingen.”

De schildpaddensoep en het platgebakken uienbrood smaakten goed, maar duurden niet lang, en het werd spoedig duidelijk dat zijn vertrek uit het dorp aanstaande was. Waar hij ook een vak zou leren, het was beslist niet hier.

Lisa fluisterde haar grootvader weer iets in het oor, maar die schudde krachtig nee. En nog een keer. Ze was boos, kon Torian zien. Het meisje met de gouden vlechtjes kwam naast hem staan en sloeg haar rechterarm om zijn middel.

“Hij is van mij. Ik heb hem eerlijk gevonden.”

“Je moet het haar niet kwalijk nemen, jongen. Ze groeit hier op zonder ouders. Haar vader leeft niet meer en haar moeder, mijn dochter, had een - roeping. Zij woont niet hier, maar in een streek hier ver vandaan. Wanneer de tijd daar is, gaat Lisa naar haar toe. Ze is ongeduldig, mijn kleindochter, maar nog veel te jong voor zo’n lange reis.”

Torian zei even niets, en het meisje schoof alleen maar dicht tegen hem aan. Hij voelde zich niet op zijn gemak, wilde haar niet wegduwen maar kon haar toch moeilijk gaan aanmoedigen.

Roderik leek het ook lastig te hebben met de situatie, en keek van de een naar de ander. Ten slotte kuchte hij om Torians aandacht te trekken.

“Goed dan, ik zal je op weg helpen. Overmorgen komt er een handelskaravaan langs. Ze stoppen een eindje ten zuiden van hier, bij een verlaten fort. Ze ruilen daar wat spullen met de dorpen in de buurt, al zal het deze keer niet veel zijn. Je zou met ze meekunnen. Er is altijd wel plaats voor een gezonde jongeman, want ze maken lange tochten.”

De man hield zijn hoofd scheef. Het leek Torian dat hij weer helemaal opnieuw werd gekeurd.

“Je zult wel andere kleding moeten dragen. Zo kun je niet werken en val je teveel op. Ik zal iets voor je uitzoeken. Je kunt deze twee nachten in het dorp slapen. Lisa, laat hem straks even zien waar de gastenhut is.”

Het vooruitzicht om te gaan reizen maakte dat Torian zich een stuk opgewekter voelde. Hij was niet langer een nutteloze prins van dertien in een dozijn, maar iemand met toekomst. Hij zou nieuwe plaatsen gaan bezoeken, en zijn best doen om onderweg zoveel mogelijk te leren. Dat was beter dan tegen een draak vechten, zoveel was zeker.

Torian bracht de middag door met het dorp te bekijken en de omgeving te verkennen. De hutten waren kunstig gebouwd. Ze stonden allemaal op houten palen, die een eind in de grond waren geslagen. Elke hut had een planken vloer, terwijl de muren en de schuine leidaken voornamelijk van bamboe waren gemaakt.

De gastenhut was een van de kleinere. Een trapje van een paar treden leidde naar de deur, die naar binnen openging. Er was geen raam, maar naast de deur hing een olielamp. Veel gasten kwamen hier duidelijk niet. Er lag slechts een enkele matras van stro, met achterin wat dekens en een verzameling manden en potten.

Even buiten het dorp vond hij een heuvel en beklom hem. Vanaf de top kon hij drie kanten uit kijken. Het noorden was aan het zicht onttrokken door een groepje bomen en struiken.

Torian ging aan de rand zitten en bekeek het uitzicht. De heuvel was de eerste van een hele rij naar het oosten. Aan de tegenoverliggende zijde volgde zijn blik de kustlijn. Die liep niet veel verder door naar het zuiden, maar boog spoedig naar het westen. Het duin boog nog een stukje mee en vlakke toen af.

Ten zuiden van het dorp vond zijn blik het fort dat Roderik had genoemd. Het zou overmorgen nog geen twee uur lopen zijn. Zowel in het zuidoosten als het zuidwesten meende hij in de verte tekenen van andere kleine nederzettingen te zien. Verderop ontwaarde hij de rand van een uitgestrekt bos, maar hij zag daar geen spoor van een stad. En die had er wel moeten zijn.

De gedachte kwam uit het niets. Torian wist nu zeker dat zijn hoofd niet in orde was. Hij kon zich beslist niet voor de geest halen waar hij vandaan kwam en hoe hij hier was gekomen. Allerlei andere herinneringen waren vaag, alsof ze niet op de juiste plek waren opgeborgen. En dan wist hij opeens wel dat er hier iets helemaal mis was. Er had absoluut een stad moeten zijn.

Het boek! Dat had vast met reden in de kist gelegen. Torian haalde het tevoorschijn uit zijn buis en opende het. Het leek anders aan te voelen, bijna alsof het leefde en hem riep. Een tekencombinatie die een aantal malen voorkwam lichtte op van het papier. Langzaam vormde de klank zich in zijn hoofd: Karoezel. De naam van de verdwenen stad.

Aangemoedigd door het eerste succes bladerde Torian verder. Hij kon zien dat de stad Karoezel vooral in het eerste deel vaker werd genoemd. Maar hoe hij ook zijn best deed, meer kwam er niet.

Torian ging zo op in het boek dat hij de voetstappen achter zich pas opmerkte toen het te laat was. Er werd een zak over zijn hoofd getrokken die hem het zicht ontnam, terwijl hij tegelijk om zijn middel werd gegrepen en een gewicht tegen zijn rug en zijn nek werd gesmakt. Hij liet het boek in zijn schoot vallen en wilde met zijn handen zijn gezicht bevrijden, maar zijn polsen werden vastgepakt en met een ruk omlaag getrokken.

Benen. Torian zat tussen twee benen geklemd die in elkaar werden gehaakt en hem zo in bedwang hielden. Hij had niet opgelet en iemand had kans gezien hem van achteren te besluipen en eenvoudig te overheersen. Iemand met de stem van Lisa, die nu in zijn rechteroor tetterde.

“Ra ra wie ben ik?”

“Mmphmeizje.”

“Het meisje van je dromen. Maar hoe heet ik?”

“Li... Lisa.”

Ze bleef hem stevig vasthouden en hij durfde zo dicht bij de kant niet te wild te doen, uit angst om zijn boek te verliezen.

“Mag ik weer kijken, Lisa?”

“Weet ik nog niet. Misschien duw ik je wel over de rand. Wat wil je zien dan?”

“Ik was in mijn boek aan het lezen.”

“Poeh! Fout antwoord.”

“Goed dan. Ik wil jou graag zien.”

“Helemaal zeker?”

Torian dacht dat hij er helemaal zeker van was.

“Ja, helemaal.”

“Nou, omdat je het zo graag wil.”

Ze liet hem los en trok haar benen terug. Torian haalde opgelucht de zak van zijn hoofd. Hij stopte het boek weg in zijn buis, stond op, en draaide zich voorzichtig om. Hij knipperde met zijn ogen tegen de felle herfstzon die langs de laatste takken kroop. Lisa stond poedelnaakt voor hem. Haar hemdje, rok, sandalen en een rood broekje lagen slordig verspreid over de heuveltop.

“Je zei helemaal.”

Het meisje met het gouden haar strekte zich lachend in volle glorie uit, met haar armen in de lucht, en draaide plagerig een pirouette zodat Torian haar van alle kanten goed kon bekijken. Dat was, zo moest hij toegeven, bepaald de moeite waard. Haar lichaam was mooi egaal getint, en de zonnestralen die het meisje omhulden gaven haar verschijning iets mystieks.

“Zooh. Je bent ernstig in overtreding, Torian. Dit is mijn plekje om te zonnen. Maar voor deze ene keer mag je even blijven.”

Lisa had een kleed meegebracht en spreidde dat naast Torian uit, die weer was gaan zitten. Ze legde zich op haar buik in de warmte, links op het kleed, en draaide haar hoofd opzij om hem te kunnen blijven zien.

Het meisje tikte met haar vingers op de ruimte die ze voor hem had opengelaten. Torian deed zijn laarzen uit en zette zijn voeten op de rand van het kleed, maar dat was zover als hij wilde gaan.

“Tor? Sommige jongens zijn bang voor mij, maar jij toch niet hè?”

“Nee hoor. Is dat nodig?”

“Ik ben sterk. Dat voelde je toch!”

Ze giechelde, en hij kon het niet laten om iets stouts terug te zeggen.

“O, ik dacht misschien omdat je dikke billen hebt.”

“Ik! heb! geen! dikke! billen! Jij... jij... jij bent gewoon nóg meer niet dik.”

Lisa had verontwaardigd haar ogen dichtgedaan. Torians gedachten dwaalden al spoedig af. Er was veel om over na te denken. Zijn eigen huid zag bijvoorbeeld nogal bleek, dus hij was dit jaar niet veel in de zon geweest. Hij kon niet op een verklaring komen. Het raadsel, wie hij was en waar hij vandaan kwam, bleef levensgroot. Hij moest meer te weten zien te komen, om te beginnen van het meisje. Alleen durfde hij het nauwelijks te vragen.

“Lisa? Heb je gevochten dan?”

“Ja. Een tijdje geleden... voor de zomer. Een jongen liep mij achterna en dat wilde ik niet. Ik won. Dat vond hij niet leuk.”

Torian kon zich er iets bij voorstellen, en voor alle zekerheid verontschuldigde hij zich ervoor dat hij zonder haar toestemming naar boven was geklommen.

“Ik ga nog een straf voor je bedenken. Denk maar niet dat je er zo vanaf komt. En nu, wie het eerst in het dorp is?”

Ze stond op, raapte haar spullen bij elkaar en maakte aanstalten om de heuvel af te rennen.

“Hola. Zou je niet eerst wat aantrekken?”

“Vind je mij niet mooi dan? Of wil je mij stiekem voor jou alleen houden? Dat is lief.”

Ze prikte met een vinger in zijn buik. Torian voelde zich vuurrood worden. Hij was vooral met zichzelf bezig geweest en had nog geen moment anders aan het meisje gedacht dan als een beetje vreemd maar wel grappig kind.

Opgetogen begon Lisa haar kleren aan te doen. Ze vouwde het kleed alsnog netjes op en stopte het in de zak, die ze met een koordje dichttrok. Torian had intussen zijn laarzen weer aan.

“Als je mijn vriendje wil zijn moet je wel mijn hand vasthouden.”

Het was hem niet helemaal helder hoe het zover gekomen was. Maar hij vond het allang best, en stelde de vraag die hij tot nu toe had ingehouden.

“Lisa, wat is de naam van jullie dorp?”

“Bahat.”

Geen Karoezel dus.

Nu er niet werd gerend kwamen ze te laat terug in het dorp, waar iedereen al aan de gezamenlijke avondmaaltijd was begonnen. Torian had verwacht dat de dorpingen zich opzichtig zou afvragen wat hij en het meisje samen hadden uitgespookt, maar dat viel gelukkig mee. Er was genoeg voedsel, er werd smakelijk gegeten en gedronken en niemand viel hen lastig. Even leek haar grootvader nog een boze blik op te zetten, maar door de vrolijkheid van Lisa slaagde hij er niet in en brak op 's mans gezicht zelfs een glimlach door.

Al snel begreep Torian waarom er niet zo op hen was gelet. Er werd druk over een feest gepraat dat de volgende dag zou plaatsvinden. Het betrof de viering van Sint Zena, de beschermheilige van de nieuwgeborenen. En van de vissers, maar dat werd haar niet aangerekend.

's Middags zou er een ceremonie zijn waarbij nieuwe bomen werden geplant. Over 's avonds werd tijdens de maaltijd niet uitgeweid, maar daarna waren er genoeg toespelingen om Torian een idee te geven wanneer hier de meeste kinderen ter wereld kwamen.

De dorpsgemeenschap maakte al met al een gezonde en levendige indruk. Er waren bewoners van alle leeftijden, waaronder een aantal jongeren met wie hij een paar woorden wisselde.

De dag was spannend geweest, vol met nieuwe impressies, en Torian trok zich al vroeg in de avond terug. In de gastenhut vond hij op de matras de eenvoudige kleding die Roderik hem had beloofd: een halflange bruine werkbroek en een hemd met korte mouwen in ongeveer dezelfde kleur, allebei van katoen. De maat leek goed genoeg. Hij zou deze plunje de volgende morgen meteen aantrekken.

Die nacht droomde hij van steden en kastelen, en van boeken die hij maar niet kon lezen omdat hij steeds werd afgeleid door een meisje met gouden vlechten.

2

De volgende morgen werd Torian vroeg wakker. De slaap had hem goed gedaan. Hij voelde zich uitgerust en had zin om het land aan de andere kant van het dorp verkennen, waar de akkers moesten liggen, en wilde dan met een aantal leeftijdsgenoten optrekken. De werkkleding paste uitstekend en hij zag er nu niet meer zo apart uit.

Roderik was nog nergens te vinden, zodat hij hem niet kon bedanken voor de kleren. Hij had ook vragen voor het dorps hoofd, maar die zouden even moeten wachten. Misschien bij het feest van later op de dag. Wat was het ook weer? Sint Zena.

Na een eenvoudig ontbijt van graanpap en eieren ging hij terug naar de hut om zijn riem om te doen. Het was altijd handig om een veldfles mee te nemen en je wist nooit of hij misschien een dolk nodig zou hebben. Maar toen hij zich omdraaide vielen zijn mooie plannen meteen in duigen, want het meisje Lisa stond alweer levensgroot voor hem. Dat had hij willen vermijden, hij wilde niet dat ze zich aan hem zou hechten. Morgen ging hij hier immers weg, dus daar konden alleen maar tranen van komen.

Het meisje met de vlechtjes had verse bloemen in het haar en een schoon, ruimzittend hemdje aan. Ze had haar koordzak mee die vol met spullen zat, en koesterde kennelijk haar eigen ideeën over vandaag. Ze negeerde zijn opmerking dat ze best had kunnen kloppen.

“Tor, knuf.”

In gedachten slaakte Torian een diepe zucht. Ze hield hem ook net iets te lang vast, heel irritant, en duwde hem naar achteren zodat hij bijna op het bed viel. Ze rook lekker, dat wel.

“Je moet mee. Grootvader wil dat je helpt met houthakken.”

Dat was niet meer dan redelijk voor het voedsel en het onderdak dat de dorpsbewoners hem verschaften. Het karwei zou volgens Lisa ten noorden van het dorp plaatsvinden, maar ze leidde hem ruim om alle hutten heen, om daarna eerst richting de beek te lopen die ze gisteren hadden overgestoken. Hij bood aan om haar zak te dragen, maar dat sloeg ze af. Het verhinderde haar intussen niet om voortdurend tegen hem aan te hangen, tot hij uiteindelijk toegaf en een arm om het meisje legde.

Vlak voor de beek kwamen ze bij een overdekte werkplaats, waar op dat moment niemand was. Die had hij gisteren bij zijn verkenning gemist. Torian herkende ploegen en andere landbouwwerktuigen die kennelijk onderhoud nodig hadden. Hij zag buiten ook een kleine molen, met een waterrad dat stil boven het stroompje hing. Volgens Lisa vloeide er alleen in de lente genoeg water door de beek om de molen te gebruiken.

Tot zijn verrassing liep ze niet verder, maar dook ze het gebouwtje in.

“Kom, ik wil je iets laten zien.”

Het meisje liep voorbij aan alle rommel en troonde Torian mee naar een nis achterin. Er waren een paar spullen opgeslagen die hij hier niet had verwacht. Hij trof een ouderwetse wapenrusting aan met helm, schild en kolder. In een smal wapenrek hingen enkele speren. Lisa wees op iets aan de wand: een zwaard, waarvan het blad in een doek was gewikkeld. Alles was lang geleden door haar grootvader gebruikt, vertelde ze.

“Ik wil dat je morgen het zwaard meeneemt. Een dolk is niet genoeg, reizen is gevaarlijk!”

Torian wikkeldde het doek los en inspecteerde het wapen. Dat verkeerde in slechte staat. Het staal was overal gebutst en gerafeld. Het leek of het zo uit een beslissende veldslag was gekomen en niemand er daarna meer naar had omgekeken. Hij hield het gevest vast en maakte voorzichtig een paar bewegingen in de kleine ruimte, genoeg om bevestigd te zien dat hij geen ervaren zwaardvechter was. Het zwaard was bovendien te groot en te zwaar voor hem om comfortabel te hanteren.

Lisa keek hem verwachtingsvol aan. Het was een prachtig gebaar van het meisje om hem het wapen aan te bieden, maar het zou heel onpraktisch zijn. Ook had hij zo het idee dat Roderik, haar grootvader, hier niets van wist.

“Lisa, ik ben niet zo goed met een zwaard. En dan kun je er beter geen bij je hebben, want anders trek je alleen maar de aandacht. Het is geweldig dat je me wil helpen, maar het is beter als ik niet opval en met niemand ruzie maak.”

Hij had verwacht dat ze nu teleurgesteld zou zijn, maar in plaats daarvan keek het meisje vooral bezorgd en zelfs een beetje angstig. Ze protesteerde met een heel klein stemmetje.

“Mijn vader wilde ook geen ruzie maken, maar ze vielen hem toch aan. O Torian, neem mij dan mee alsjeblieft! Ik zal je beschermen, net als Sint Zena!”

“Dat kan toch niet. Je hebt je grootvader gehoord, je bent nog veel te jong.”

“Als jij weggaat, wil ik hier niet blijven. Er gebeurt hier nooit iets. Ik wil net zo goed de wereld in, en, en, Sint Zena was ook pas twaalf toen ze leerde vechten, en dan zijn we samen, en dan, en dan ... ik beloof dat ik heel snel groot word, voor jou!”

Torian begreep nu waar Lisa's angst vandaan kwam. Alleen, het kon gewoon niet. Het verhaal van Sint Zena was hem onbekend, maar meisjes van elf gingen niet op avontuur, en al helemaal niet in het gezelschap van een jongeman die ze nog maar net kenden. Trouwens, Roderik zou haar natuurlijk niet laten gaan, al haar fantasieën ten spijt.

Lisa was overstuur nu hij haar goedbedoelde voorstellen telkens afsloeg. Een dikke traan rolde over haar linkerwang. Ze zette haar koordzak neer en strekte twee bevende handen uit naar een mandje dat onopvallend in een hoek stond. Heel voorzichtig deed ze het deksel open, en haalde iets kleins tevoorschijn.

Aan de manier waarop ze het vasthield, kon hij zien dat het kostbaar moest zijn. Het meisje keerde zich weer naar hem toe, en opende haar handen.

"Hier, voor jou."

Het was een amulet, helemaal van goud. De buitenkant was een cirkel en daar zat een vliegend paardje aan vast. Een pegasus, wist hij. Op de rug van het gevleugelde dier zat een menselijk figuurtje. Het was niet goed te zien of dat een man of een vrouw moest voorstellen.

De hanger hing met een beweegbaar oog aan een koord dat uit drie dunne strenges haar was gevlochten, in verschillende tinten. Lisa wees ze aan: een streng van haar grootmoeders haar, een van haar moeder, en een van haarzelf.

"Ik heb 'm van mijn moeder gekregen. Hij is betoverd. Als je hem geeft aan iemand van wie je houdt, dan is die bestand tegen het kwaad."

Ze leek even onzeker hoe het verder ging.

"Ik weet niet precies hoe ik 'm moet geven, maar als je hem draagt zal het wel werken, denk ik."

"Lieve Lisa, dat is veel te waardevol. Ik heb niets voor jou."

Het meisje met de gouden vlechtjes was echter vastberaden. Ze wilde niet nog een keer nee horen. Lisa ging op haar tenen staan, en hing de amulet om zijn hals.

"Dan mag ik vandaag drie wensen doen. Dat is eerlijk."

Ze wipte gespannen van de ene voet op de andere. Torian kon het niet over zijn hart verkrijgen om wederom te weigeren, al was hij er niet gerust op wat ze hem dan in ruil zou vragen. Hij zuchtte nog maar eens en nam het meisje, dat toch al zowat tegen hem stond aangeplakt, in zijn armen om de afspraak te bezegelen.

Terwijl ze binnen waren was de lucht betrokken en had het zelfs even geregend, maar inmiddels klaarde het alweer op. Voor de afwisseling huppelde Lisa langs de beek voor hem uit, zodat Torian er flink de pas in moest zetten. Haar hemdje wapperde in de wind.

Ze kwamen voorbij de stapstenen waar hij gisteren had overgestoken. Het houtbos begon nog wat verder naar het noorden. Aan de zuidrand van het bos zochten ze naar de plek waar ze moesten zijn.

Even verderop bleken aardig wat wielbomen te staan. Daarvan lagen er enkele om die al waren gesnoeid en in grote stukken gezaagd. Op een boomstronk zagen ze bijlen en handschoenen gereedliggen. Torians hoofd werkte nog steeds niet mee. Als hij dit werk al ooit eerder had gedaan, of op zijn minst had gezien, dan had hij dat nu in elk geval vergeten.

Net toen hij overwoog om het meisje om instructies te vragen, kwamen er uit de richting van het dorp mensen aangelopen. Hij herkende ze van de vorige avond. Het waren een jongen van Torians leeftijd, twee meiden die net iets jonger leken, en een jongeman die al iets ouder was. Ze waren druk gebarend in gesprek geweest en zagen hen pas op het laatste moment.

De begroeting was nogal pijnlijk. Het bleek dat zij hem tevergeefs hadden gezocht. Het was helemaal niet de bedoeling geweest dat hij met Lisa was meegelopen.

Torian schudde de hand van de oudste jongen, die Wouter heette en tamelijk fors was gebouwd. Wouter had zwart krullend haar en probeerde een snor te laten groeien. De naam van de andere jongen, roodharig en iets minder lang dan Torian maar met pezige armen, was Mark. Beiden droegen soortgelijke werkkleding als hij.

De meisjes hadden zwarte halflange haren en waren allebei gekleed in een fraaie rode tuniek. Ze hadden tweelingzussen kunnen zijn, zoveel leken ze op elkaar, behalve dat Anya een smaller gezicht had en Suzanne een diep donkere huidskleur. Anya, zo vertelde ze hem, was in werkelijkheid Wouters jongere zus.

Het idee was, zei Wouter, dat de drie jongens het werk gingen doen onder het toezien van de jongedames, zodat ze eens zo hard zouden werken in plaats van te lanterfant. Dat was niet helemaal waar, want de meiden werden geacht om los sprokkelhout te verzamelen in een sleepnet, maar Lisa paste volgens de nieuwkomers beslist niet in het plaatje.

Het meisje met de vlechtjes vond natuurlijk zelf dat haar aanwezigheid de gewoonste zaak van de wereld was. Anya was hier voor Mark en Suzanne om Wouter aan te moedigen. En Lisa hoorde bij Torian. Klaar, netjes verdeeld.

Het was ongemakkelijk maar het kind wilde van geen wijken weten, zodat er voor de anderen niets anders opzat dan toch maar gewoon aan de slag te gaan. Lisa vond een mooi eigen plekje in het gras en haalde iets uit haar koordzak. Een naaiwerkje, dacht Torian, al kon hij niet precies zien wat het was. In elk geval had ze iets te doen.

Hij pakte alvast een bijl en stond daar nu vervaarlijk mee te zwaaien.

Wouter legde uit wat er moest gebeuren. De blokken hout moesten klein worden gekloofd, zodat het hout gemakkelijk zou drogen en later direct als brandstof kon worden gebruikt. Enkele lage, vlakke stronken dienden als hakblokken.

Torian probeerde zoveel mogelijk kracht in zijn slagen te zetten maar had met die aanpak weinig succes. De steel vloog uit zijn hand, of het blad kwam vast te zitten in het materiaal. Nadat hem was uitgelegd dat de bijl het werk moest doen ging het beter, en al snel vlogen ook bij hem de stukken brandhout in het rond.

Nu hij ongeveer de slag te pakken had duurde het niet lang of er werd van de kant geroepen om een wedstrijdje. Het was intussen aardig warm geworden dus de hemden gingen uit, tot genoeg van de jongedames. Voor de zekerheid deed Torian ook zijn riem af zodat er niets in de weg kon zitten. Zijn mooie amulet hield hij om.

“Mijn liefje!”

Dat was Lisa die zich luidkeels in de aanmoedigingen mengde. Torian vond het nogal genant om zo door een jong meisje te worden toegeroepen. Toch streed hij voor wat hij waard was. Het was niet genoeg om de andere jongens bij te houden, maar zijn verlies was eervol.

Eindelijk gaf Wouter aan dat ze voldoende hout hadden gehakt. Torian had geen slag extra kunnen geven. Zijn armen trilden en voelden aan als lood, en zijn voeten brandden. Hij liet de bijl zomaar op de grond glijden. Eenmaal in het gras gezeten had hij Anya en Suzanne nodig om hem zijn laarzen uit te trekken.

Voor een ogenblik leek het lastig om het door de twee meiden meegebrachte middageten over zes personen te verdelen. Vooral Mark vond nog steeds dat Lisa hier teveel was. Totdat bleek dat het meisje stroopwafels bij zich had. Toen viel het probleem met het uitdelen van de lunch reuze mee.

Dat was anders met het opeten ervan. Torian had de grootste moeite om zijn handen naar zijn mond te brengen. Gelukkig kreeg hij hulp van zijn vriendinnetje. Dat werkte aanstekelijk en binnen de kortste keren kregen ook Mark en Wouter de stukken brood en wafel in de mond gepropt. Alleen, het meisje met de vlechtjes zat daarna nog steeds op zijn benen en maakte geen aanstalten om op te staan. De anderen waren intussen begonnen met het netjes opstapelen van het hout, en hij zat hier maar.

Ze keek hem ook raar aan, vond Torian, als een roofdier naar een nieuwe prooi die eerder nog buiten bereik had geleken. Hij kon zijn blik maar niet losmaken van haar blauwe ogen. Die kwamen steeds dichterbij, terwijl hij zwakjes tegen haar knieën duwde.

Hij werd gered door Wouter, die Lisa vroeg om vers water te gaan halen uit de beek. In plaats van gewoon zijn veldfles te pakken deed ze zijn riem om die nog steeds op de grond lag. Zo kon ze gemakkelijker ook twee volle waterzakken dragen op de terugweg, maar het stoorde hem dat ze er nu met zijn dolk en zijn buidel vandoor was.

Met de nodige moeite stond Torian zelf ook op.

“Wouter, is er hier een stad in de buurt?”

“Nee, we zitten hier nogal afgelegen. Voorbij dit houtbos is weer de zee. In het oosten zijn onze akkers en die van het volgende dorp, met de bamboe ertussen. Daarna beginnen de bergen. En in het zuiden is het Fratswoud. Ver daarachter ligt de stad Dwaling, maar er loopt geen weg doorheen dus daar komen we niet.”

“En in het westen?”

“Aan de rand van de woestijn heb je Sara’sing. Geen stad, maar een ommuurde wijkplaats. Daar ben ik weleens geweest. Als je munten hebt kun je er leuke spulletjes kopen. Een magische amulet, bijvoorbeeld. Zij heeft je die gegeven, is het niet?”

Torian was ongelukkig met de wending die het gesprek nam, maar hij kon lastig anders dan het bevestigen.

“Da’s een duur dingetje. Ze heeft je toch niet in de problemen gebracht, hoop ik? Ik zag jullie gisteren samen het dorp inlopen.”

“Ik was de heuvel opgeklommen om de omgeving te bekijken. Zij kwam ook naar boven en, ik bedoel, ze heeft me niet over de rand geduwd.”

Hij voelde zich in het nauw gedreven. Hij kon moeilijk gaan vertellen hoe Lisa hem op de heuveltop had overvallen, en dat ze zich daarna zomaar had uitgetrokken. Hij wilde het meisje, dat hem toch niets had misdaan, niet laten vallen.

“Eens kijken. Jullie zijn samen boven geweest en dat ging er heel gezellig aan toe. Vandaag loop je haar als een hondje achterna en draag je opeens haar gouden hanger. Wat heb je daarvoor moeten doen? Het lijkt op moeilijkheden.”

Zoals Wouter het zei klonk het heel anders dan Torian het had beleefd. Toch was geen speld tussen te krijgen, en dan wist Wouter de helft nog niet. Hij had zich door het meisje laten bespelen en dat was veel te ver gegaan.

“Niemand weet precies wat er in dat hoofdje omgaat, maar ze bedenkt voortdurend boze plannen en dat kan alleen maar verkeerd voor je aflopen.”

Maar dat klopte niet, meende Torian. Vanochtend was ze heel kwetsbaar geweest en had ze hem haar diepste gevoelens toevertrouwd. Hij keek naar het meisje, dat kwam aangelopen met het water. Nu hij haar weer zag wilde hij niet geloven dat er kwaad in haar school, of dat ze een gevaar voor hem kon betekenen, wat Wouter ook zei. Bovendien zou hij de volgende morgen vertrekken. Wat zou er in die korte tijd nog kunnen gebeuren?

“Hé! Waar ben je met je gedachten, jongen? Ik heb je gewaarschuwd.”

Wouter liep hoofdschuddend terug naar de groep.

De dorst was gelest en de tieners van Bahat vonden dat een goed moment om een stoeipartij te beginnen. Torian moest passen. Zijn armen deden nog steeds niet mee. Hij zocht zijn laarzen, maar zag in het gras alleen Lisa's sandalen liggen. Het meisje had tot zijn grote ergernis nu behalve zijn riem ook zijn schoeisel ingepikt. Ze stond uitdagend op een hoge boomstronk te balanceren waarbij ze nu eens het ene, en dan weer het andere gelaarsde been naar opzij uitstak.

“Lisa, geef me mijn spullen eens terug.”

“Nee! Neem mijn sandalen maar, gewoon de bandjes lossen maken. Kom eens dichterbij.”

“Wat is dit allemaal.”

“Dat is je straf omdat je gisteren zonder toestemming mijn heuvel opklom. En omdat je niet naast me wilde liggen. Nog een beetje dichterbij alsjeblieft. Dan ga ik mijn drie wensen doen. Toe nou.”

Torian botste zowat met zijn neus tegen haar aan en voelde zich ongemakkelijk dat hij naar het meisje moest opkijken, terwijl ze zich zo dwingend gedroeg. Ze stond nu wel min of meer stil.

“Je moet om te beginnen morgen je kist meenemen. Ik wil die niet elke keer zien als ik op het strand kom.”

Dat viel mee. Het was een goede kist. Hij kon zijn boek en zijn mooie kleren erin bewaren en dan was er nog zat ruimte voor allerhande nieuwe spullen die hij op zijn reis misschien zou vergaren.

“Dat is prima. Wat nog meer?”

“Je mag me nooit vergeten, Torian. Beloof het!”

Het zou niet moeilijk zijn, hij kon haar onmogelijk uit zijn hoofd zetten. Torian herinnerde zich de naam die Roderik de vorige dag had aangeroepen.

“Bij Jut, en Jul, en wie allemaal nog meer, dat beloof ik.”

“Hihi. Nee, dat moet beter. Wacht even.”

Ze hurkte een beetje, stak haar armen onder zijn oksels en begon aan hem te sjorren.

“Ik ga je optillen.”

“Lisa niet nu, niet hier!”

“Jawel, nu en hier! Er kijkt heus niemand.”

3

Het was een reuze aardige ceremonie, vond Torian. Er waren trommelaars en iemand speelde op een luit met een lange hals, terwijl het verhaal van Sint Zena werd gezongen en voorgedragen. Zij was zestien geweest - dus niet twaalf, zoals Lisa brutaal had beweerd - toen ze het verzet leidde tegen de soldaten. Een ziener had voorspeld dat de heersende vorst ooit zijn positie zou verliezen aan een van de nieuwgeborenen, en die had opdracht gegeven om de kleintjes allemaal te doden.

Uiteindelijk bleek dat de profetie over een eigen zoon van de vorst ging, die hem later normaal zou opvolgen. Maar toen had Sint Zena de soldaten al verslagen.

Het was een verhaal dat Torian meende te kennen, behalve dat het helemaal verkeerd verteld leek.

Daarna mochten de kinderen van Bahat vier jonge mangoboompjes bijplaatsen in de boomgaard die tussen het dorp en de akkers lag. In het begin van de zomer waren de zaden, door ruil van een verderop gelegen dorp verkregen, in potten geplant. Ze waren alle ontkiemd. De nieuwe vrucht betekende een welkome aanvulling op het menu van de dorpsbewoners.

Torian keek of hij Lisa's gouden vlechten ergens tussendoor zag fladderen. Hij durfde het meisje niet onder ogen te komen na wat er eerder die middag was gebeurd, en stond een beetje achteraan de schare toeschouwers. Ze leek echter niet mee te doen aan de ceremoniële handelingen. Misschien was ze daar net wat te oud voor. In haar eigen hoofd zeker, schatte hij in.

Hoewel ze elkaar hadden vergeven, viel het hem zwaar om terug te denken aan wat er was voorgevallen. Hij was al veel intiemer met het meisje geweest dan gepast was, maar na het houthakken was het compleet uit de hand gelopen.

Lisa hield haar hoofd schuin, herinnerde Torian zich, alsof ze een geluid had gehoord. Hij had net zijn ogen geopend en vond dat het meisje met de gouden vlechtjes tamelijk bezitterig bovenop hem lag. Alleen was hij er nog even niet aan toe daar iets aan te doen. Toen ze niets ontdekte dat het geluid kon hebben veroorzaakt, keerde ze zich met gefronste wenkbrauwen naar hem.

"Het spijt me dat ik je heb verpletterd. Heb ik je pijn gedaan?"

Ze had hem vanaf haar stronk besprongen. Het meisje was zwaarder geweest dan hij had verwacht, en hij was achteruit gewankeld tot hij uiteindelijk op zijn rug viel, dichtbij de anderen.

Hij was hard neergekomen, gevolgd door Lisa's volle gewicht, en had zich niet meteen kunnen bevrijden. Het was niet belangrijk. Het ging erom wat ze had gezegd. Haar laatste wens, in ruil voor de amulet.

"Nog eentje, Torian! Maar ik durf niet zo goed."

Ze had haar hoofd in zijn schouder begraven, zodat ze nauwelijks verstaanbaar was. Torian had geduldig gewacht. En toen had ze hem weer aangekeken met die blauwe kijkers, en fluisterde ze hem zachtjes toe wat ze wilde.

"Ik wil een kus. Een echte. Vanavond, op het feest."

De krachtige, bedwelmende geur van de jasmijn zo vlak onder zijn neus verhinderde dat hij opsprong en hard wegrende. Of de twee benen die om hem heen waren geklemd, en zijn weerstand steeds verder deden afnemen. Dat kon ook. Hij moest iets zeggen om zich een houding te geven.

"Lisa, heb je weleens eerder met een jongen gezoend?"

"Nee jakkes, natuurlijk niet. Jij was er toch nog niet."

Moeilijkheden, zoals Wouter al had gedacht. Hij zou met stokslagen het dorp worden uitgejaagd. Maar nu nog even niet. De klap die hij had gekregen deed eindelijk zijn werk, en iemand kneep het licht uit.

Toen Torian bijkwam functioneerden zijn armen weer, maar hij lag er niet comfortabel bij. Zijn handen bevonden zich op Lisa's rokje, waar hij op het laatst nog tevergeefs had geprobeerd haar wat omhoog te trekken. Alleen, het was haar rokje niet meer. Het was zijn eigen hemd dat nu als een jurk over haar lijfje hing, netjes afgebonden met zijn riem. Het was verwarrend, en hij wist niet te bedenken hoe het allemaal in zijn werk kon zijn gegaan.

"Ik ben nog heel, geloof ik. Je kan me nu wel loslaten."

"Maar je mag niet weg! Ik vind je zo lief. Niet tegenstribbelen nu."

Het dominante gedrag van het meisje was hem teveel. Hij voelde zich machteloos, meegesleurd met haar gevoelens. Ze legde haar hoofd weer tegen zijn schouder, en een hand in zijn nek. Tot zijn schrik frunnikte ze met de andere aan de band van zijn werkbreek.

"Lisa, nee..."

"Dat is flauw."

Het meisje met de vlechtjes bleef plagen, nu door haar spieren telkens aan- en weer te ontspannen. Torian werd er tureluurs van. Hij duwde en trok aan het lichaam dat hem bedekte. Hij probeerde zich met zijn voeten af te zetten tegen de grond, en haar zo van zich af te gooien, maar hij viel als vanzelf in haar ritme en kreeg het niet voor elkaar.

Torian liep langs het houtbos in de richting van de beek. Lisa was die kant uitgestormd, nadat er een hele scene was geweest. Het geluid dat ze had gehoord was van de moeder van Suzanne en de vader van Wouter en Anya gekomen. Die waren niet blij met wat ze zagen. Tot zijn verbazing kregen eerst hun dochters ervan langs, omdat ze die hele ochtend al in hun feestkleding hadden gelopen.

Even hoopte hij dat Lisa en hij buiten schot zou blijven. Jammer genoeg was Mark zo bijdehand om erop te wijzen dat er tussen de tieners ook een jong meisje lag, dat had deelgenomen aan activiteiten die beslist niet bij haar leeftijd pasten. Wouters vader reageerde direct.

“Elisabeth, dochter van Eva! Vort, wegwezen jij. Schaam je je niet! Ga naar je hut en laat die arme jongen met rust.”

Lisa was echter de andere kant opgerend, nadat ze nog snel haar koordzak had meegegrist. Torian bleef met open mond achter nu ze met bijna al zijn spullen aan haar lijf uit het zicht verdween. Hij was ook kwaad, want het was niet fair om het meisje de schuld te geven. Hij was de oudste en had haar steeds vrijpostiger gedrag gewoon moeten stoppen. Alleen had hij niet geweten hoe. Hij zat opgesloten in haar spel en kon de uitgang niet vinden.

Daarna waren de ouders milder geweest. Ze zagen dat het werk, in weerwil van hun eerste indruk, toch was gedaan.

En nu moest hij natuurlijk Lisa zien terug te vinden. In zijn eentje, nadat hij de achtergebleven kleding van het meisje van de grond had opgeraapt.

Torian voelde zich akelig. Er prikten voortdurend scherpe steentjes in zijn voetzolen. De amulet was bovendien flink heet geworden in de zon, en brandde pijnlijk op zijn blote borst. Hij had gelukkig een goed idee waar het meisje kon zijn, en als hij aarzelde wipte de hanger op alsof die de richting aanwees.

Toen hij op het strand kwam zag hij haar direct. Ze zat op de houten kist en keek naar de zee. In de verte voer een schip langzaam naar het westen, zigzaggend tegen een opzwellende bries in. Hij zou haar ferm toespreken, en uitleggen dat wat ze had gedaan echt niet kon. Jammer genoeg had hij even vergeten hoe hij erbij liep, en het initiatief ontglipte hem.

“Lisa.”

“Daar ben je. Je ziet er heel schattig uit zo in mijn hemd en sandalen.”

Hakkelend legde hij uit dat hij alleen maar de pijn had willen tegenhouden. Het meisje met de vlechtjes reageerde wat dromerig en legde haar rok naast zich op de kist, waar ook haar koordzak lag. Torian wist nog steeds niet wat ze daarin had meegenomen.

Omdat er geen betere plaats was, ging hij voor de kist zitten en tuurde hij met haar mee naar de horizon. Het schip was interessant, en vormde voor het moment een afleiding. Hoewel hij zich niet kon herinneren sporen te hebben gezien in het zand, moest hij het toch vragen.

“Lisa, toen je mij gisteren vond, was er toen een schip in de buurt? Je weet wel dat mijn hoofd het niet goed doet. Ik weet niet hoe ik hier gekomen ben.”

“Ik heb er nooit een vlakbij de kust gezien.”

“Weet je waar ze vandaan komen of waar ze naar toe gaan?”

“Nee, misschien kun je het vanavond aan grootvader vragen. En draai je eens om, je bent nog niet af.”

“Wat bedoel je?”

Als antwoord trok ze aan zijn oor, en Torian keerde zich dan maar gehoorzaam op zijn knieën om. Ze pakte haar rok in de ene hand en slingerde een broekje, een blauwe deze keer, rond in de andere.

“Je hebt zelf gezegd dat ik dikke billen heb, dus het kan best. Hup, werk eens een beetje mee.”

Lisa zat weer op de kist, nadat hij die terug had dichtgedaan, nu met haar benen wiebelend aan de korte kant. Torian wist zich verslagen. Hij stond van top tot teen in meisjeskleren. Vanaf het moment dat ze hem de amulet had omgehangen, was hij eigenlijk kansloos geweest.

Hij kon haar niet de baas, dat was nu eenmaal zo. En dat was hij steeds spannender gaan vinden. Hij hunkerde naar meer, en afgaand op hoe ze naar hem keek gold dat voor haar ook. Er was gewoon geen houden aan.

Op zee rommelde en bliksemde het. De gouden hanger rukte in de toenemende wind met enorme kracht aan Torians nek, terwijl Lisa de neuzen van de laarzen in zijn knieholten duwde. Hij voelde zich zwak, het was voldoende om hem opnieuw op zijn knieën te dwingen. De amulet was loodzwaar geworden, en trok zijn hoofd naar de schoot van het meisje. Eindelijk begrepen ze dat het niet klopte, dat er meer aan de hand was dan een natuurlijke verlokking.

“Tor, het is helemaal fout met ons, hè? Zo hoor ik niet te zijn! Ik kan gewoon niet van je afblijven.”

“Lisa, er is iets mis met de amulet. Het lijkt alsof die ons de hele tijd naar elkaar toetrekt. Het lukt me niet om me te verzetten.”

Zijn hoofd viel op haar bovenbenen, waardoor het ding tussen haar dijen zakte. Lisa schreeuwde van pijn toen ze het omklemde, want het goud was nog steeds knetterheet, en had geen andere keuze dan haar benen wijd te doen. Ze legde zich achterover op de kist, terwijl ze met twee handen Torians hoofd meetrok. Het pegasusfiguurtje danste van links naar rechts tussen hen in.

Het eerste wat Torian voelde nadat de bliksem insloeg, was dat hij zijn eigen kleren weer aan had. Hij lag met zijn rug op de houten kist en hield iemand die langer was dan hij, maar niet zo heel zwaar, in zijn greep.

Het duurde een moment voor hij het doorhad. Angstig en tegelijk nieuwsgierig verkende hij het vreemde wezen waarin hij zich bevond. Het lichaam dat kleiner maar beter geoefend was dan het zijne, en de werverwind aan wilde ideeën die voortdurend huishield in Lisa's hoofd. Hij voelde de woede over de dood van haar vader, en het grote verdriet om haar moeder die haar hier had achtergelaten. Het te vroeg ontwaakte, maar nu tot rust gekomen verlangen dat ze koesterde naar hem, helemaal voorin haar gedachten.

Een enkel ogenblik gunde de amulet hun. Genoeg om de band te smeden die de magie verwachtte, en die door het uitblijven van het ritueel had ontbroken toen het meisje de hanger aan hem had gegeven. Langer, en Torian wist niet of ze nog apart hadden gekund.

Ze zaten bedrukt en uitgeput op de houten kist, met de rug naar elkaar toe omdat ze allebei de ander niet dorsten aankijken. Het waaide wat minder hard. Het onweer bleef voor het ogenblik hangen boven de branding. De amulet om Torians hals was weer een gewoon voorwerp, en deed niet langer pijn, maar de herinnering bleef. Ze kenden elkaar nu, voor altijd.

Het meisje sprak het eerst.

“Tor, toen ik ... in jouw hoofd zat. Er is iets dat je moet weten. Er zitten allemaal hokjes in je hoofd, met dichte deuren, maar ik kon eroverheen kijken. Toen zag ik je boek. Ik kon zien wat er op de eerste bladzijde stond, en ik kon het lezen! Terwijl ik helemaal niet kan lezen!”

“Lisa, dat zou weleens heel belangrijk kunnen zijn. Weet je nog wat er stond?”

“Jawel. Ik wist niet wat het betekende, maar het was niet zoveel en ik heb het toch onthouden.”

Torian zette zich schrap.

“Wil je het mij vertellen, alsjeblieft?”

“Paraduin. Handboek Tweede Expeditie. MMLXXXIV.”

“Daar moet ik over nadenken. Ik weet ook niet meteen wat het betekent, helemaal niet al die losse klanken aan het eind. Lisa, het is niet jouw schuld hè, wat er is gebeurd. Ik vind het heel erg dat ik je niet kon tegenhouden, maar je was zo sterk. Het kwam allemaal door de amulet.”

“Het is wel mijn schuld! Ik gaf hem verkeerd.”

Torian wilde zijn woorden zorgvuldig kiezen. Hij zou het niet kunnen verdragen als het meisje bleef rondlopen met het idee dat ze zich aan hem had vergrepen. Het was voor hem al moeilijk genoeg.

“Lisa, het was ... voor mij was het niet zo heel verschrikkelijk. Je bent alleen nog zo jong. Daarom kon je het ritueel natuurlijk ook niet weten. Het was je gewoon niet verteld. Niemand had gedacht dat je de amulet al zo vroeg aan iemand zou schenken.”

“Tor?”

“Ja, Lisa?”

“Het spijt me dat ik je dwong. Als je mij geen kus meer wil geven op het feest, dan hoeft dat niet.”

“Ik vind je nog steeds lief genoeg. Jij mag het zeggen, vanavond.”

De wind zwol weer aan en ze haastten zich om zich om te kleden.

“Tor kijk, op je borst!”

Op Torians borst was een duidelijke afdruk zichtbaar van een pegasus, door de heet geworden amulet in zijn huid gebrand. Lisa was er niet veel beter aan toe, met brandmerken aan de binnenkant van allebei haar dijen. Tijd om er lang bij stil te staan was er niet. Ze moesten rennen voor de regen, die met bakken uit de lucht begon te vallen. Bij de eerste hutten raakten ze elkaar kwijt.

Na de ceremonie, die vanwege het noodweer een uur te laat was begonnen, keerde de menigte terug naar het dorp. Tot Torians verrassing was er een indrukwekkende rij kampvuren ontstoken. Kussens en enkele banken deden dienst als zitplaatsen. Er stonden tafels met een overvloed aan geurig voedsel.

Torian, in zijn mooie prinsenkleding, nam op uitnodiging van het dorpshoofd zelf plaats op een kussen aan het eerste vuur. Hij schrok even toen hij Suzannes moeder naast Roderik zag zitten, samen op een bankje. Maar de vrouw, die Nela bleek te heten, schonk hem een knipoog. Ze was kennelijk niet van plan om zijn escapades met Lisa aan de grootvader van het meisje door te brieven. De dorpsbewoners waren in opperbest humeur en al gauw werden er verhalen verteld.

De donkere vrouw, die jaren eerder met haar dochter uit een ander dorp was overgekomen, verklaarde Torian hoe het kwam dat het avondgedeelte van het feest gewijd was aan de liefde. Het gebruik was ooit bedacht door een leenheer, die daar zo zijn eigen ideeën bij had. De leenheer beviel niet. Die werd weggejaagd en sindsdien waren dit vrije dorpen, alleen onderhorig aan het rijk. De liefde sprak wel aan en zo gold Sint Zena niet langer alleen als een kinderfeest. Of juist wel, het was maar hoe je het bekeek.

“Vannacht slaapt niemand alleen, jongen.”

Torian begon zich onbehaaglijk te voelen. Hij had die dag al genoeg liefdesperikelen gekend. Nela liet het onderwerp echter niet met rust. De rode tunieken die Anya en Suzanne al de hele dag droegen waren een code, legde ze uit. Rood was geen maagdelijk wit, maar hield in dat ze zich nog niet aan iemand hadden verbonden. Daarom waren er ook enkele jongemannen aanwezig uit andere dorpen terwijl Wouter en Mark, die Torian al had gemist, elders hun geluk beproefden.

Ze leek niet heel blij met de situatie en dat kon hij begrijpen. Wouter zou een goede partner zijn voor Suzanne. Over Mark had hij twijfels, na diens jaloerse gedrag eerder die dag.

Inmiddels gingen er kruiken rond met een drank die mede werd genoemd en volgens Nela was bedoeld om de mensen in de juiste stemming te brengen. Het smaakte anders dan de honingdrank die Torian meende te kennen, maar zeker niet slecht. Terwijl de zon langzaam onderging, praatten de oudere dorpsbewoners over vroeger en over de zee. De kinderen, die eerder nog druk om hen heen hadden gerend, waren intussen allemaal naar bed.

Hij vroeg het dorpshoofd naar het schip dat hij op zee had gezien.

“Het zal een pakketboot zijn geweest. Een ogerschip. Die hebben een kanon op het achterdek tegen de piraten die hier de zee onveilig maken. Ze doen alleen de grotere plaatsen aan, met vracht en passagiers.”

“Ik heb namen van plaatsen gehoord. Paraduïn, en Karoezel.”

“Hm. Je hebt niet stilgezeten merk ik, jongen. Verstandig, en een hele verademing na je voorgangers. Maar dit zijn geen namen die ik ken.”

Torian wilde vragen welke plaatsen en landen de man, die bezig was zijn pijp uit te kloppen, dan wel kende waar de pakketboten op voeren. Een hoog, schor stemgeluid onderbrak hem.

“Karoezel bamboezel!”

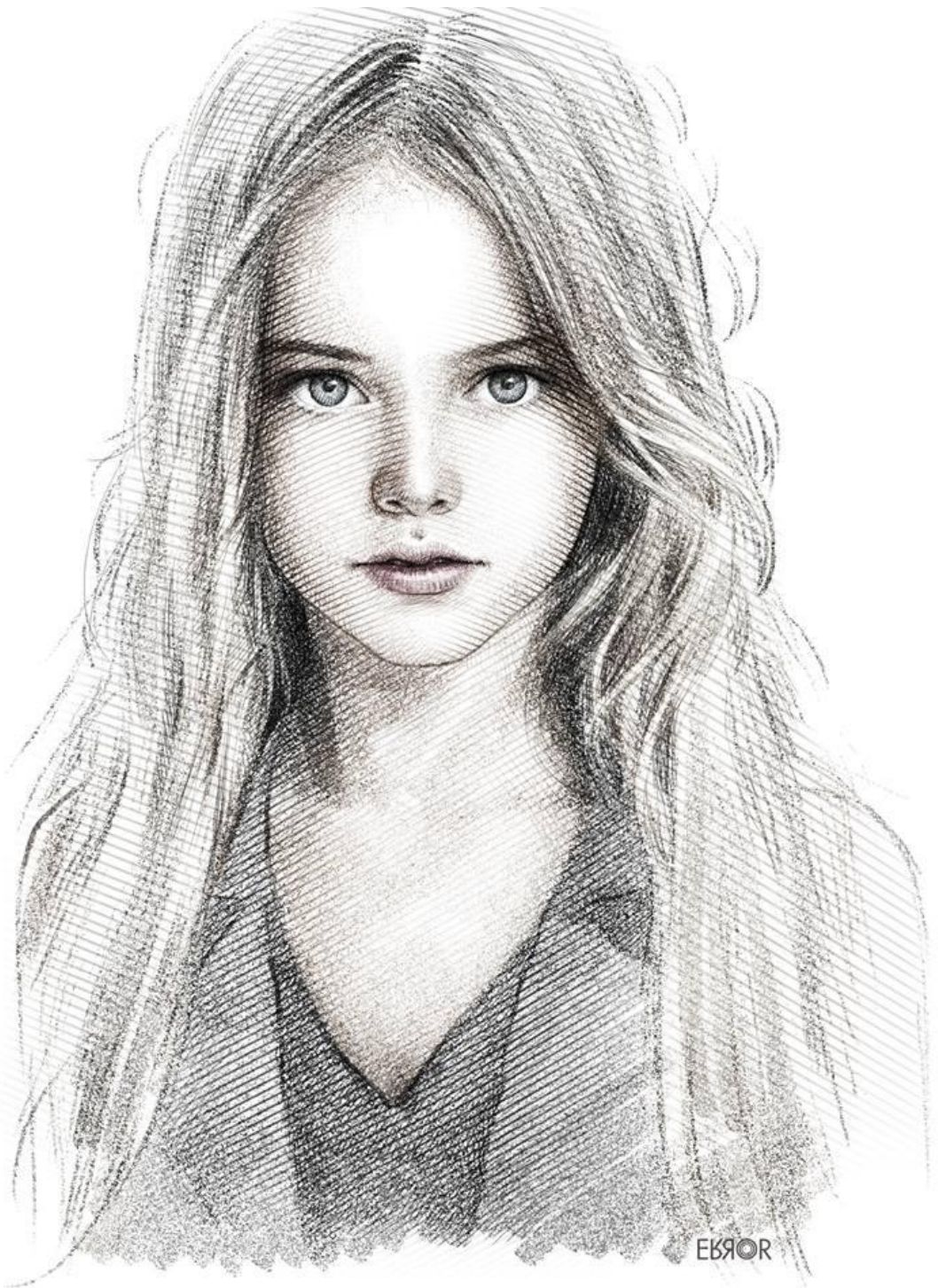
De woorden kwamen van een oud vrouwtje met een kromme rug, dat ook aan Roderiks vuur zat maar nog niet veel had gezegd.

“Karoezel, bamboezel! Gekonkelefoezel! Getrol en gemoezel! Magijkenverdoezel!”

Meer kwam er niet. Het was een rijmpje uit haar jeugd dat ze had onthouden zonder te weten wat het betekende. Bij Torian liepen de rillingen over de rug. Vooral van het gemoezel moest hij niets hebben, dat wist hij zeker. Iedereen in zijn kring leek even van de leg.

Hij keek op toen hij links achter zich geruis hoorde. In de schemering herkende hij Anya en Suzanne, die iets teveel van de mede leken te hebben gedronken. Ze giechelden en fluisterden terwijl ze nauwelijks verholten blikken zijn kant uit wierpen.

Plotseling slaakten ze allebei een gil, terwijl het leek alsof ze aan hun haren werden weggetrokken. Torian draaide een slag. Hij kon niet precies zien wat er in de schaduw van de vuren allemaal gebeurde, maar de stem die hij over het tumult heen hoorde kende hij.

Lisa stapte in het licht van het kampvuur en toonde zich. Ze droeg een prachtige witte tuniek die de bovenkant van haar rug op twee bandjes na bloot liet, en witte kousen in zwarte leren laarsjes. De vlechtjes waren losgemaakt en het gouden haar golfde over haar schouders. Daarbij waren de jasmijnbloemen vervangen door een zilverkleurige diadeem. Haar gezicht was lichtjes opgemaakt, meende Torian. De tuniek moest het naaiwerkje zijn geweest waar ze zo ingespannen aan had gewerkt.

Ze was het mooiste meisje van elf dat hij ooit had gezien.

“Hier is nog plaats.”

“Dank je wel.”

Ze trok zich niets aan van het bekijks dat haar verschijnen trok en zette zich naast hem, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Ze leunde met haar hoofd tegen zijn schouder, en Torian wist dat het goed zat tussen hen. Even leek het erop dat haar grootvader haar terecht wilde wijzen, maar de aandacht van de man werd getrokken door Nela, die aan zijn arm schudde. Het moment ging voorbij, Lisa had haar plek veroverd. Verderop maakten Anya en Suzanne zich, nog steeds giechelend, uit de voeten.

Het stilzwijgende pact was dat ze alles van die middag hadden weggestopt. Ze waren weer gewoon Lisa en Torian, die zijn laatste momenten in Bahat samen doorbrachten. Toch was er iets veranderd. De magie van de amulet had een band geschapen die ook zijn vertrek de volgende dag niet zou verbreken. De jongeman wist in zijn hart, dat hij het meisje met het gouden haar ooit weer ging terugzien.

Lisa duwde met haar hele rechterbeen tegen zijn linker. Ze was bezig moed te verzamelen, terwijl ze stiekem meenipte van de honingdrank. De meeste mensen zaten nog aan het vuur, maar de groepsverhalen hadden inmiddels plaatsgemaakt voor tweegesprekken op zachte toon.

Nela en Roderik hadden nogal veel aandacht voor elkaar, wat Torian goed uitkwam. Hij had de amulet onder zijn buis verstopt, bang dat Roderik hem zou ontdekken en er vragen over zou stellen. Hij zat na te denken over zijn boek. Hij wilde weten van wat voor expeditie hij dan deel uitmaakte, dat er een hele handleiding voor nodig was, en wie hem erop uit kon hebben gestuurd.

Lisa plukte aan zijn buis. Hij was zo verdiept in zijn gedachten dat hij het meisje moest vragen om te herhalen wat ze zei.

“Ik zei dus, je hebt mijn broekje nog aan.”

Hij knikte, terwijl hij schichtig om zich heen keek. Ze had door de pijn van de brandplekken even niets kunnen verdragen en ze hadden zo’n haast gekend vanwege het onweer dat hij er ook geen erg in had gehad. Daarna was er geen kans meer geweest om terug te gaan naar de kist op het strand.

“Het mag wel hoor, ik heb er toch teveel. En nu moet je opstaan. Ik wil mijn kus.”

Torian had zo gehoopt dat het vlug en onopvallend had gekund. Hij had beter moeten weten. Nu was hij degene die lef tekort kwam, maar beloofd was beloofd.

In de volle gloed van Roderiks vuur trok hij het meisje naar zich toe. Ze was niet lang genoeg, en met zijn handen onder haar achterwerk hees hij haar omhoog terwijl zij zich optrok aan zijn schouders. Zo paste het precies. Voorzichtig beroerde hij haar smalle lippen met de zijne, er rekening mee houdend dat ze zich zou bedenken. Ze beantwoordde zijn eerste aanraking al even behoedzaam, maar trok zich niet terug. Dapper ontving Lisa vervolgens haar allereerste echte zoen. En een tweede er meteen achteraan, want Torian zag niet onmiddellijk een reden om nu te stoppen.

De stilte om hen heen was griezelig.

Plotseling werd er van alle kanten hard gelachen, alsof het allemaal een grap was. De kleine Lisa met een veel oudere jongen, een man bijna. Torian bloosde van schaamte en woede tegelijk. Ze vonden dus niet eens dat hij stokslagen verdiende. Nou, dan zou hij het laten zien. Niemand sliep vannacht toch alleen? Hij tilde het meisje van de grond en liep met grote passen naar zijn hut, in het schijnsel van de wassende maan. Lisa klemde haar benen om zijn middel en liet zich dragen. Voor een keer had hij eens de leiding.

Bij de gastenhut liet hij het meisje voorzichtig van zich afglijden. Hij nam de drie treden, duwde de deur open met de bedoeling de olielamp aan te draaien, en merkte toen dat het licht al brandde.

Het volgende moment ontving hij een vuistslag midden in het gezicht, die hem achterover van het trapje deed storten. In de deuropening stond Mark, die hem uitschold.

“Jij! Oetmens! Jij krijgt haar niet, ze is van mij!”

Torian lag verdoofd op de grond en kon niets terugzeggen, maar Lisa stampvoette en liet van zich horen.

“Ik moet jou niet, Mark. Raak me niet aan of ik sla je in elkaar, net als de vorige keer!”

Hij begreep nu met wie Lisa voor de zomer had gevochten. Torian was echter bang dat Mark voorzorgsmaatregelen had getroffen, en kreeg gelijk.

“Ha! Ik ga jou niet aanraken hoor. Nog niet tenminste. Daar heb ik hulp voor meegenomen.”

Tot zijn afgrijzen zag hij twee grote kerels opduiken, waarvan er een het meisje van achteren beetgreep. Lisa schopte keihard tegen een scheenbeen zodat de man een vloek niet kon onderdrukken, en klauwde naar zijn ogen. Hij liet niet gaan en begon haar weg te slepen.

Torian was in paniek. Hij moest nu iets doen want anders was het te laat. Terwijl de andere man op hem afkwam richtte hij zich half op en trok zijn dolk. Hij dook onder maaierende armen door en stootte het wapen in het bovenbeen van Lisa's belager. Die schreeuwde het uit en het meisje rukte zich los, waarbij ze onderwijl een stomp in de maag uitdeelde. De dolk viel op de grond, buiten Torians bereik.

Er kwam lawaai uit het donker achter hem. Terwijl hij zich omdraaide, vreesde Torian dat het over en uit was. In plaats daarvan zag hij in het lamplicht dat de tegenstander die hij had ontweken in gevecht was met Wouter, die net als Mark onverwachts was teruggekeerd. Daarna ging het snel. Mensen kwamen aangehold van de kampvuren, en de drie overvallers maakten dat ze wegkwamen.

Lisa was in veiligheid en hij, Torian, werd als held onthaald. Alles was opeens anders. Het meisje, dat was opgevangen door Nela, hield vol dat ze bang was als ze die nacht niet bij hem zou slapen. Haar grootvader gaf tot Torians verrassing toe, en zette twee wachtposten neer. Zelf durfde hij niet te weigeren. Het feestvieren was nu wel voorbij.

Wouter verklaarde dat hij zonder Mark op pad was geweest. Hij was teruggekeerd voor Suzanne, en was op het lawaai afgekomen.

"Torian, luister. Toen Lisa's vader stierf wilde Lucas, de vader van Mark, dorpsheer worden. Om steun te krijgen zei hij dat hij voor Lisa zou zorgen, en dat ze voor Mark was bestemd. Niemand koos hem en hij vertrok in zijn eentje naar een ander dorp. Daar viel hij Nela lastig, en daarom is zij hier gekomen met Suzanne."

"En Mark?"

"We dachten echt dat hij er overheen was, door Anya."

Iemand had een tweede matras in de gastenhut gelegd, maar die was overbodig. Zijn laatste nacht in het dorp sliep Torian met een meisje in zijn armen. Dat was wel nadat ze net zo vaak tegen hem aan had gebotst tot hij bekende haar billen toch heus ook heel mooi te vinden.

"Tor? Je hebt mij gered, je was zo moedig!"

"Ik hou van je, Lisa."

"O ja, dat had ik bijna vergeten. Ik ben in jouw hut, dus we zijn nu verloofd."

"Wat?"

"Het is Sint Zena en ik had een witte tuniek aan, geen rode."

Ze legde het uit alsof het vanzelf sprak. Torian had het idee dat het zo niet helemaal klopte, maar was te vermoeid om te protesteren tegen wat naar hij vermoedde al de hele tijd haar plannetje was geweest.

In de morgen namen ze afscheid met een laatste knuffel. Lisa voelde zich niet lekker. Ze zocht haar eigen hut op en zou niet meegaan naar het fort.

Toen Torian opstond kwam er net een groep dorpelingen terug die bij het eerste licht achter Mark en zijn beide handlangers aan waren gegaan. Ze hadden ze een eind kunnen volgen naar het oosten, ook al omdat de man die hij in het been had gestoken flink had gebloed. Maar tussen de bamboe, voorbij hun eigen gebied, hielden de sporen opeens op. Ze hadden voor een raadsel gestaan en moesten onverrichter zake terugkeren.

Teunis, de vader van Wouter en Anya, had de achtervolging geleid. Torian vroeg hem wat Mark had bedoeld toen hij hem uitschold voor oetmens.

“Dat is een lelijk woord voor wisselaar, een wezen dat in sprookjes het lichaam van een mens kan overnemen.”

Torian schrok. Hij dacht aan zijn magische ervaring met Lisa op het strand. Het was duidelijk niet alleen in sprookjes mogelijk. Was hij een wisselaar - een oetmens - zonder het te weten? Had Mark hen daar samen gezien, en was hij daarom volledig losgeslagen? Was hij zelf misschien een veel groter gevaar voor het meisje geweest?

Hij moest hier weg, dat was helder. Hier zou hij de antwoorden niet vinden.

Twee volgeladen boerenwagens, elk met een span ezels, stonden klaar voor vertrek. Torian zag manden met allerlei kleding en doeken van katoen, maar ook balen meel, potten honing en bonen, en andere producten waarin het dorp zich had gespecialiseerd.

Zijn houten kist was al opgehaald van het strand en achterop een van de wagens vastgezet. Hij had er zelf zijn nette kleren, zijn ring en zijn boek in gelegd. Diverse dorpelingen voegden daar reisbenodigdheden aan toe uit waardering voor zijn heldhaftige optreden. Hij wist nog niet eens wat precies. Roderik had hem bovendien een handvol muntstukken gegeven, zodat zijn geldbuidel niet langer leeg was.

Met Nela op de bok van de ene wagen, en Teunis op de andere, zette een bescheiden stoet van een dozijn mensen zich in beweging. Tussen twee heuvels door gingen ze op weg naar het verlaten fort waar de karavaan die dag zou langskomen. Torian liep mee op met Suzanne. Hij maakte kennis met Peter, het dertienjarige broertje van Wouter en Anya. Het meisje was verdrietig thuisgebleven. De jongste van het gezelschap verbaasde hem door te vertellen dat hij priester wilde worden.

“Peter, dan kun jij mij vast uitleggen hoe het zit met die Jut. Is hij een god?”

“Nee, haha! Jut is gewoon de Eerste Heilige. Maar de wereld is wel met hem begonnen.”

Suzanne vulde de jongen aan.

“Met Sint Juttemis. Het is alleen niet bekend welke dag van het jaar dat is, toch Peter? Anders zouden we het vast vieren.”

“Dat komt omdat er toen nog geen tijd was, Torian.”

“Hoe kon de wereld dan beginnen?”

“Jut brak met zijn staf het ei open waaruit de goden kwamen. Die maakten de wereld met alle levende wezens van de eierschaal.”

Peter was op dreef en verhaalde verder over draken en over de grote worm die de wereld omringde en beschermde, en welke goden er allemaal waren. Soms wist Suzanne iets toe te voegen. Torian raakte echter al snel de draad kwijt en onthield alleen Proen, de god van de donder. Hij vroeg zich vooral af, waar dat ei dan vandaan was gekomen, en trouwens ook de figuur van Jut zelf. Het was een nieuwe puzzel, waarvan hij het belang nog niet kende, al intrigeerde het hem wel.

Tegen het middaguur naderden ze het fort. Dat bleek te bestaan uit een vervallen houten toren met de restanten van een lage stenen muur eromheen, alles op verhoogde grond. Teunis noemde het een mottekasteel, maar dat leek Torian een beetje veel eer. Proen, die de vorige dag zo tekeer was gegaan, liet niet van zich horen. Het was een mooie, zonnige herfstdag.

Zo'n vijftig mensen uit verschillende dorpen hadden hun handelswaar bijeengebracht aan de voet van het fort, en ruilden met elkaar in afwachting van de karavaan. De katoenen kleding en de honing uit Bahat waren in trek en daar kwamen kaas, noten, leren riemen en laarzen, en allerlei andere producten voor terug. Slechts af en toe verwisselden munten van eigenaar voor wat meer persoonlijke spullen.

Torian wilde hier niet handelen bewaarde zijn geld voor later, als hij beter wist wat hij nodig zou hebben. Het ging nog even duren voordat de karavaan arriveerde en hij verveelde zich. Samen met Peter, die voor het eerst mee was, besloot hij de toren te gaan bekijken. Waar ooit een deur had gezeten zat nu gewoon een groot gat. Van binnen zag het bouwwerk er ook helemaal niet zo best meer uit en het was moeilijk voor te stellen dat hier ooit een heel garnizoen had gelegerd.

In de benedenruimte van de toren stuitte ze op een lege waterput. Aan de wand stond een verzameling oude tonnen.

“Wat denk je dat daarin heeft gezeten, Torian?”

“Misschien wel rum.”

Peter bleek nog nooit van rum te hebben gehoord, of zelfs maar van suikerriet. Het was een zoveelste aanwijzing over hemzelf, zonder dat hij er iets mee kon. Ooit zou het allemaal op z'n plaats vallen.

Het begin van de wenteltrap was gaaf en ze konden zo naar de eerste verdieping klimmen. Vanaf daar waren er in de buitenwand overal schietgaten voor handbogen. Een vijand die het fort aanviel zou zeker grote verliezen lijden. Op de tweede verdieping was een centrale kamer waar een tafel stond, onder het stof.

“Vast de officierskamer, Peter. Misschien lagen er wel kaarten van de streek op deze tafel.”

De jongen vond het interessant genoeg, maar veel meer was er niet te zien. In de trap naar de derde verdieping ontbraken teveel treden, zodat ze niet verder konden. Pas toen ze weer buiten stonden, zag Torian het teken dat in de toren was gekerfd, vlakbij de deuropening. Het waren drie strepen, die naast elkaar van boven naar beneden waren getrokken. De tweede en de derde waren schuin, zodat ze elkaar onderaan raakten.

“Wat zou dat voorstellen? Drie strepen?”

“Misschien wat je zegt. Gewoon drie, een nummer.”

Dat was Suzanne die hen kwam halen, omdat de karavaan eraan kwam. Ze was niet alleen, maar had een ander donker meisje bij zich, een paar jaar jonger dan zichzelf. Ze introduceerde haar nichtje Hanneloor, uit haar geboortedorp. Het meisje had lange benen en was daarmee Suzanne al voorbij gegroeid. Torian gaf Peter een tik op zijn achterhoofd omdat hij stond te staren.

“Dag Peter, wat leuk om jou weer te zien. Ik dacht dat je intussen wel een vriendinnetje zou hebben. Er liep zo’n aardig meisje bij jullie rond afgelopen lente, hoe heet ze ook weer? Lisa.”

“Hanneloor nee, die is veel te eng! En trouwens, en trouwens ...”

Suzanne maakte de zin voor hem af.

“En trouwens, Lisa is al verloofd. Torian hier is de gelukkige. Gisteren, met Sint Zena.”

“Ja, dat.”

“Hoe kan dat nou, ze is pas tien of zo.”

“Ze is elf!”

“O, zo groot al Torian. Dan is het in orde.”

Hanneloor proestte het uit. Torian beet op zijn lip, hij had beter niets kunnen zeggen. De hele wereld zou het straks weten en dan kon hij zich nergens meer vertonen. En Suzanne was nog niet klaar.

“Het is een beetje zielig. Ze sprong bovenop hem en hij kreeg haar er niet meer af.”

“Ach arme!”

“Ze zoenden en toen moest hij wel met haar slapen vannacht, zij in een zelfgemaakte witte tuniek.”

Torian wilde inbrengen dat daar een heel avontuur tussen had gezeten, maar hij bedacht op tijd dat er nog veel meer te vertellen was dat Suzanne kon hebben gezien en hield deze keer wijselijk zijn mond. Hij concentreerde zich op de drie strepen, want hij wist bijna zeker dat hij zo iets eerder was tegengekomen.

Hanneloor plaagde hem intussen door voor hem te gaan staan en haar spierballen te laten zien. Nu was het de beurt van Torian om te staren. Suzanne kon haar lachen niet meer inhouden. De nieuwsgierigheid naar de karavaan won het echter, voordat hij verder in verlegenheid werd gebracht.

Uit de stofwolk die de handelskaravaan had aangekondigd kwam een rij van negen huifkarren tevoorschijn. Ze waren een slag groter dan de plaatselijke wagens. Elk werd voortgetrokken door twee paarden. Er waren ook enkele mensen die te paard naast de karren reden, en een aantal reservedieren aan een lang touw sloot de optocht. Naast Torian hupte Peter op en neer van opwinding.

“Paarden, Torian, paarden!”

Nela kwam bij hen staan.

“Dit is nog niet eens de hele karavaan. Het fort is maar een uitstapje voor ze. Na het vertrek in Dwaling trekken ze om het Fratswoud heen, langs de zoutmijnen en dan naar Sara’sing. Ze komen hier vooral om voorraden in te slaan, en dan gaan ze weer terug naar de wijkplaats. Vanaf daar steken ze de woestijn dwars over, richting het zuidwesten.”

Het meel uit Bahat werd vlot overgeladen, samen met de bonen en het restant aan honing. In ruil ontvingen ze ijzeren pannen en kostbaarheden als zout, tabak en specerijen. Torians moment kwam uiteindelijk ook. Hij werd nogal ruw door Teunis naar voren geschoven.

De aanvoerder van de troep was een lange, magere man, gezegend met een rode haviksneus. Hij sprak in een wat zangerige tongval die nogal afweek van dat van de dorpelingen, wiens spraak Torian vanzelf had overgenomen.

“Aha. Dit kereltje is in de aanbieding? Wat vraag je voor hem, Teunis?”

“Urbaan, zou hij een setje messen waard zijn? Je krijgt er een flinke houten kist bij.”

“Ik ben er niet zeker van. Hij is een beetje schriel. Wat kan hij allemaal?”

Torian had het te kwaad. Dat hij hier als een slaaf verkocht zou worden was iets waar hij helemaal niet op had gerekend. Terwijl Hanneloor hem van achteren beetpakte zodat hij niet kon weglopen, deed zelfs Suzanne aan de onderhandelingen mee.

“De jongen is inderdaad niet zo heel sterk en ook niet zo slim of handig, maar hij klaagt niet en doet echt zijn best. Ik heb het zelf gezien.”

“Wel, schone dame. Misschien moeten we het toch maar riskeren. We zullen ‘m in de achterste wagen zetten, dan heeft niemand anders er last van als hij fouten maakt. Kom maar met die kist.”

Pas toen Urbaan in onbedaarlijk geschater uitbarstte, kreeg Torian door dat ze de draak met hem staken. Daarna moest Hanneloor nog worden losgetrokken. Die had bedacht dat hij, nu hij toch gratis was, net zo goed met haar mee zou kunnen.

5

Het was leuk om de paarden aan te sturen, vond Torian. Hij zat op de bok van de laatste huifkar, naast Jadarius, de kok van het gezelschap. Dat was een oude, kale man die de neiging had om onderweg te gaan knikkebollen. Jadarius was dan ook blij dat hij de verantwoordelijkheid voor de wagen al snel aan Torian kon overdragen.

Urbaan had gezegd dat respect voor de dieren de basis vormde van het karavaanwerk, zodat hij dat eerst moest leren. Wie daar niet in slaagde, kon beter ander emplooi zoeken. Behalve dat hij het span moest mennen, behoorde ook het verzorgen van de dieren tot Torians taak.

Dankzij de dissel hield Torian de twee merries, die zijn wagen trokken, eenvoudig op het rechte spoor. Ze hadden een vaste plek, met de grijze altijd links en de bruin en wit gevlekte rechts. De vier wielen van de huifkar waren opvallend groot. Volgens Jadarius konden de paarden zo gemakkelijker op gang komen. Om de bochten goed te nemen was het voorste paar wel iets kleiner dan het achterste, waardoor ze ver genoeg konden draaien.

Allerlei keukengerei dat aan de zijanten hing rinkelde voortdurend terwijl ze voortreden, zodat het nauwelijks mogelijk was om een gesprek met de kok te voeren. Torian vond het niet erg. Hij had zoveel om over na te denken.

Meer en meer raakte hij ervan overtuigd dat zijn boek de antwoorden bevatte op al zijn vragen. Over wie hij was, waar hij vandaan kwam en wat hij hier kwam doen. Hij zou iemand moeten vinden die de runen kon lezen. Mensen die konden lezen woonden meestal in steden, of op zijn minst kwamen ze op drukbezochte plaatsen. Dat zou hij ook moeten doen. Hij nam zich voor, overal waar de karavaan kwam zoveel mogelijk tijd te besteden om te zoeken naar wie hem kon helpen.

“We zijn er voor vandaag, jong.”

Torian was al mijmerend bijna op de wagen voor hem ingereden, maar gelukkig waren de paarden zelf zo wijs om op tijd te stoppen. De huifkarren stonden in een keurige halve kring in het gras, voor de tweede avond op rij.

“Morgen tegen de middag zijn we in Sara’sing. Geniet maar van je rust en je bonensoep, want daar is het een drukte van belang.”

Urbaan en de oude Jadarius waren vriendelijk tegen hem, maar met de overige troepleden had Torian weinig op. Het waren ruwe, grofgebekte mannen en vrouwen, met wie een fatsoenlijke conversatie onmogelijk was. Hij hoopte maar dat de rest van de karavaan, bij wie ze zich in de wijkplaats zouden voegen, anders van samenstelling was.

Tegen het vallen van de avond kreeg Torian eindelijk de kans om te zien wat de dorpelingen in zijn scheepskist hadden gestopt, zonder dat er iemand meekeek. Die stond in zijn eigen wagen, bovenop een even grote kist en tussen de balen meel en andere voorraden. Toen hij werd ingeladen leek zijn kist behoorlijk zwaar te zijn, maar toch was hij bij lange na niet vol.

Naast zijn eerdere eigendommen vond hij een spiegel en een haarborstel, een beker, een kom, een lepel, stukken zeep, en pakjes met gedroogde vruchten. Maar die zag hij nauwelijks. In plaats daarvan keek Torian verbouwereerd naar de losse verzameling meisjeskleden die tegen de zijanten van de kist was gepropt. Er waren hemdjes, kousen, een rok, en een heel stapeltje kleurige broekjes, alles in Lisa's maat die hij intussen zo goed kende. Hij meende ook vaag de geur van jasmijn op te snuiven.

Ze moest hebben besloten dat hij toch meer aandenkens benodigde. Of misschien had ze wel gevonden dat hij anders simpelweg te weinig kleden bezat. Torian deed zijn kist snel dicht voordat iemand van de troep op het idee zou komen erin te kijken. Dit was geen gezelschap waaraan hij zijn bizarre avonturen met het meisje zou kunnen uitleggen. Hij zou in Sara'sing op zoek moeten naar een slot.

Jadarius kwam hem al zoeken.

"Zet je tent op, jong, nu het nog licht is."

De wagens waren volgeladen zodat ze allemaal buiten moesten slapen. Aan de zijanten hing aan elke kant een opgerolde wollen tent.

"Het is toch nog niet zo koud 's nachts?"

"Als we straks in de woestijn zijn piep je wel anders. Daar wordt het een stuk kouder als de zon onder is. Bovendien wil je niet in je slaap door een zandstorm worden begraven. De Woeste Stuiven, zo noemen wij hem."

"Hooft dat nog allemaal bij ... het rijk?"

De kok schudde zijn hoofd om zoveel onwetendheid.

"Alles, jullie dorpjes, Sara'sing, Dwaling, de woestijn, de bergen, daar regeert Koning Servais de Tweede over. Of dat zou hij moeten doen. Het is lang geleden dat hij zijn paleis verliet. Jullie merken het nog niet zo, maar het is de laatste tijd een stuk onveiliger geworden in Mosvoek."

Torian keek onwillekeurig naar zijn amulet, die geacht werd hem te beschermen tegen het kwaad. Had hij daarom de ene handlanger van Mark kunnen ontwijken, en de andere in het been kunnen steken zodat Lisa werd gered? Maar Mark zelf had hem daarvoor hard geraakt.

De tenten waren net groot genoeg voor twee personen om samen in te slapen. Sommigen deden dat ook, man en vrouw, en hij zag zelfs twee mannen een tent met elkaar delen. Torian lag alleen, en piekerde.

Het was die nacht dat de dromen begonnen.

De zachte fluittoon die hem had geërgerd zwol aan tot een bulderend geraas, waarbij het omhulsel waarin hij zat opgesloten woest door elkaar werd geschud. Een stem praatte maar door in zijn hoofd. De woorden waren niet goed te verstaan. Hij viel. Schuin, en veel te hard. De angst voor het neerkomen gierde door zijn keel.

Uiteindelijk kwam de klap in tweeën. Eerst was het alsof iets aan de bovenkant rukte, en vlak erna ontving de zee hem. Het omhulsel brak open. Hij dreef op het water, lange tijd, onmachtig. Het laatste dat hij gewaar werd, waren twee armen onder zijn oksels, die hem door de branding en op het land trokken.

Torian schoot bezweet wakker in zijn tent, met de droom helder voor de geest. Het was een nachtmerrie, natuurlijk, al had het zo echt geleken. Misschien was het symbolisch, of had het verhaal over zandstormen zijn fantasie aangewakkerd. De karavaan had nog niet het boeiende avontuur gebracht dat hij had gehoopt. Hij voelde zich eenzaam. In Bahat had hij steeds het gezelschap van Lisa gehad, en hij miste het meisje nu al meer dan hij wilde toegeven. Vurig hoopte hij dat ze niet in nog meer gevaren verzeild was geraakt.

Het opdoemen de volgende dag van de contouren van Sara'sing zorgde voor een opgewektere stemming bij Torian. De wijkplaats, die van buiten de vorm van een rechthoek had, bood nieuwe kansen. Hij keek of hij een ingang kon vinden.

Urbaan was op een van de losse paarden naast hem komen rijden. De woorden van de troepleider kwamen boven het gerammel van de pannen uit.

“Er is een grote entree in het zuiden, en een kleinere aan de korte westzij.”

“Rijden we straks met de huifkarren naar binnen?”

“Nee, de wagens blijven netjes buiten. We zijn evenwel nog twee ganse dagen hier, dus je krijgt genoeg kans om rond te neuzen. Maar eerst scharen we ons bij de rest van de karavaan, en zullen we je eens voorstellen aan de patron.”

Torian was verrast, hij had niet verwacht dat er behalve een leider ook een eigenaar zou meetrokken. Toen ze het kampement bereikten, dat aan een klein meertje bij de noordwestpunt van Sara'sing was gelegen, zag hij dat een van de wagens opvallend afweek. Het was een hut op wielen, met een deur achter de bok, en diverse ramen waarachter gordijnen hingen. De buitenkant was in felle kleuren beschilderd. Urbaan noemde het een woonwagen, een naam die Torian heel geschikt voorkwam.

Twee wachters, allebei lang en lichtblond, hielden zich buiten op. Hun kleding was exotisch, met de man helemaal in het wit en de vrouw in het zwart. Aan hun houding was te zien dat ze hun taak serieus opvatten. Dat ze ieder een zwaard op hun rug droegen hielp ook mee, natuurlijk. Urbaan moest toestemming vragen om Torian de woonwagen te laten binnengaan.

Toen hij aan het gedimde licht was gewend, zag hij links een zwaar gesluierte vrouw die in een ruime zetel zat. In de rechterhoek stond een dienstmeisje stil te wachten. De vrouw gebaarde Torian om plaats te nemen op een krukje tegenover haar, dat in de vloer van de woonwagen was geschroefd. Het zicht op de rest van de wagen werd hem belemmerd door gordijnen. Van de vrouw zelf zag hij alleen het gelaat.

“Torian, is het niet? Ik ben Vrouwe Irsia, en ik ga je een paar vragen stellen. Dit is Kimaira. Ze kan bijna niets zien, alleen een beetje licht en donker. Zij zal zo dadelijk een hand op je keel leggen. Als je iets zegt dat onwaar is, zullen we het direct weten.”

Het meisje dat nu achter hem kwam staan was zo mogelijk nog mysterieuzer dan de vrouw. Ze had kort afgesneden wit haar, met een zweem van lichtblauw erdoor. Ze droeg een gewaad van gele en oranje lappen dat tot haar enkels reikte en haar rechterzij openliet, en was blootsvoets. Haar huid, waar zichtbaar, zag extreem bleek. Zowel haar kleed als haar lichaam zaten onder de vieze strepen.

Vreemd waren haar rode ogen, die zo waren opgemaakt dat ze veel groter leken, alsof ze een pop was. Het was lastig haar leeftijd te schatten. Ze was langer dan Lisa, maar heel mager. En ze stonk.

Zodra Kimaira haar rechterhand op zijn keel had gelegd zat Torian roerloos op zijn kruk, niet in staat om van houding te veranderen. Zijn armen hingen naar beneden, tegen de benen van het meisje.

“Luister goed, en geef duidelijke, korte antwoorden. Je komt nu uit Bahat, toch?”

“Ja, vrouwe.”

“Maar daar ben je niet geboren, denk ik.”

“Nee, vrouwe.”

“Je hebt je aan iemand verbonden.”

“Nee, vrouwe... aagh!”

Het dienstmeisje kneep zijn keel zowat fijn. Torian realiseerde zich dat hij maar beter niets kon achterhouden. Binnen de kortste keren had hij zijn hele verhaal prijsgegeven.

“Torian, ik moet even nadenken. Kimaira blijft zolang bij je.”

Vrouwe Irsia stond gracieus op en verdween achter de gordijnen, terwijl het meisje hem bleef vasthouden. Hij kon zich nog steeds niet verroeren. Ze kwam helemaal tegen hem aan staan en fluisterde iets, terwijl ze met haar linkerhand over zijn buik wreef.

“Mag ik je voelen? Je houdt van haar, hè? Hoe is dat? En je moet mij gewoon Kimmie noemen.”

Torian had gedacht dat ze alleen zijn gezicht zou aanraken, maar Kimaira gebruikte nu haar beide handen om elk plekje van zijn lichaam zorgvuldig te verkennen. Hij voelde zich er ongemakkelijk bij. Het was een vreemde, haast erotische ervaring om zo door het blinde meisje te worden betast. Dat ze naar Lisa had gevraagd hielp niet echt.

“Kimmie... het is tegelijk prettig en spannend om van iemand te houden.”

“Zal ooit iemand van mij houden, Torian? Ik ben een misbaksel, een monster!”

“Vast en zeker. Ik vind je helemaal geen misbaksel, maar juist heel bijzonder.”

Kimaira zat voor hem, op haar knieën. Het voelen was overgegaan in strelen, zonder dat hij het meteen had bemerkt. Toen ze ook haar hoofd tegen hem aan begon te duwen trok Torian haar overeind.

“Kim, zo is het wel genoeg.”

Het blinde meisje ging ogenblikkelijk weer achter hem staan. Ze legde haar hand terug op zijn keel, waardoor zijn armen direct naar beneden vielen, en begon die langzaam dicht te knijpen. Torian kreunde. Met meisjes van zijn eigen leeftijd, zoals Suzanne, kon hij gewoon praten. Als ze jonger waren was hij op de een of andere manier steeds weerloos. Lisa, maar ook Hanneloor, en nu deze, ze moesten hem allemaal hebben en hij kon er niet tegenop. Het verschil was natuurlijk dat hij Lisa liefhad, dus bij haar was het niet erg.

“Ssssst. Ik kan veel meer dan mijn meesteres weet, en zij is nog lang niet terug.”

Torian kreeg niet genoeg lucht meer, en zweefde op het randje van bewusteloosheid. Kimaira kneept niet nog harder maar hield hem daar, zodat hij in trance raakte. Al zijn problemen gleden van hem af, hij voelde zich gelukkig veilig en geborgen in de macht van het meisje met de poppenogen. De enige storende factor was de gouden amulet die heen en weer schoof over zijn borst. Dat betekende iets, maar hij had vergeten wat ook weer.

“Wie ben je? Waar kom je vandaan, en wat wil je hier?”

Het leek of hij de antwoorden zou moeten kennen, nu hij zo heerlijk zonder zorgen was. Er zat echter nog steeds een blokkade. Dat leek het meisje te ergeren. Keer op keer herhaalde ze de vraag.

De afdruk van de pegasus op zijn huid prikte en deed Torian weer beseffen dat hij een lichaam had. Wat niet had horen te kunnen, lukte hem toch. Terwijl Kimaira indringend bleef doorfluisteren balde hij heel langzaam zijn vuisten, en stukje bij beetje vocht hij zijn armen omhoog.

Op dat moment gingen de gordijnen opzij en kwam Vrouwe Irsia vroeger terug dan Kimaira had verwacht. Ze liet los en deed snel twee stappen zodat ze in haar hoek stond.

“Torian, ik heb nagedacht over je problemen en ik denk dat ik iemand weet die je kan helpen.”

De jongeman schonk de gesluierte vrouw meteen al zijn aandacht. Wat er precies tussen hem en het blinde meisje was voorgevallen begreep hij niet goed. Dat zou tot later moeten wachten.

“Er komt een magiër naar Sara’sing, die een stukje met ons zal meereizen. Het is geen groot tovenaar, maar hij gebruikt boeken. Hij kan je misschien helpen met jouw boek.”

Het was nog niet donker, en Torian besloot om achter een paar leden van het gezelschap aan te gaan die naar de westelijke ingang van Sara’sing liepen. Binnen de muren van de wijkplaats was het een rumoerige drukte. Allerlei kraampjes die op het middenterrein hadden gestaan werden net afgebroken en opgeruimd.

Hij bekeek de gebouwen, die deels uit steen en deels uit hout waren opgetrokken, en tegen elkaar aan geperst stonden zodat er nauwelijks meer iets tussenkon. Hij zag diverse smidsen, waar vooral paarden opnieuw werden beslagen om ze klaar te maken voor grote afstanden. Er was een pakhuis, en zijn oog viel op Urbaan die een handelshuis binnenging waar hij ongetwijfeld zaken ging doen voor de karavaan. De troepleden die hij had gevolgd liepen door naar een van de luidruchtigste plekken, een herberg in het oostelijk deel waar muziek vandaan klonk. Torian was nieuwsgierig en besloot ook naar binnen te gaan.

Het was een strijd om bij de bar te komen en iets te bestellen, zijn eerste uitgave. Telkens werd hij opzij geduwd, zodat hij de leden van zijn gezelschap niet kon bereiken. Eindelijk was hij aan de beurt. Torian wist niet goed wat te kiezen en vroeg daarom om honingdrank. Dat deed een paar hoofden omdraaien. Een man met een groot litteken op zijn linkerwang, van oor tot kin, die een stukje verderop stond, keek hem recht in de ogen.

Torian vond dat niet prettig en zocht met zijn mede en een homp brood een tafeltje in de hoek op, waar nog niemand zat. Mensen van de karavaan zag hij niet meer, maar de man met het litteken en een van zijn kornuiten waren hem gevolgd.

“Dat hoor je niet vaak, honingdrank. Het is niet wat echte mannen drinken, is het wel, Dimitri?”

“Nee Sjors, mannen drinken bier of raxsel. Misschien moeten we hem dat eens leren.”

“Hoe is je naam, jongen? Ik heb je hier niet eerder gezien.”

“Torian. Ik ben Torian uit Bahat.”

“Bahat zei je? Nu gaat er een belletje rinkelen. Ik heb eerder iemand uit die streek gezien. Een paar jaar geleden. Die wilde ook niet netjes drinken. Dimitri? Hij heeft me dit bezorgd.”

De man wees op de kras op zijn gezicht.

“Zo was het, Sjors. Met een mesje. Terwijl je hem alleen maar een beetje had gedold met de punt van je zwaard. Maar je hebt het hem betaald gezet.”

Het was alsof Torians hart stilstond. Een ijsskoude rilling liep over zijn rug. Door een ongelooflijk toeval was hij hier misschien de moordenaar van Lisa's vader tegen het lijf gelopen. Hij kwam half overeind, voor hij zich bedacht. Dit waren ervaren vechters, en hij zat alleen. Hij kon niets laten blijken, want dan was hij zijn eigen leven niet zeker.

“Had je daar iets van willen zeggen, Torian uit Bahat? Dimitri, ik geloof dat hij iets wilde zeggen.”

“Sjors, het is nog maar een jongen.”

De man met het litteken scheurde een stuk van Torians brood en at het op. Hij leek niet van zins om hem met rust te laten. Onder tafel legde Torian zijn hand op zijn dolk. Totaal overbodig tikte de pegasushanger op zijn borst om hem te waarschuwen voor het gevaar, tot een nieuwe figuur zich met de ruzie bemoeide.

“Zo, daar zit je dus. Heren, kunnen jullie even plaatsmaken zodat ik bij mijn vriend hier kan aanschuiven?”

De nieuwe gast was een nuchter uit twee bruine ogen kijkende man van een jaar of dertig, gehuld in een paarse mantel. Op zijn hoofd droeg hij een merkwaardig, gedeukt grijs hoofddekseel dat het midden hield tussen een hoed en een pet. Er staken donkerblonde haren onderuit. Onder zijn neus zat een flinke snor, en aan zijn voeten droeg hij sandalen met lange leren riemen. Hoewel er geen wapen zichtbaar was en ook overigens weinig dreiging van hem leek uit te gaan, maakten Sjors en Dimitri ogenblikkelijk ruimte.

“Natuurlijk, magus. Onze welgemeende verontschuldiging.”

Alsof er helemaal niets aan de hand was geweest zette de magiër zich aan Torians tafeltje.

“Niet verder vertellen, maar ik ben slechts een gewone tovenaars. Soms helpt het als ze je hoger inschatten. Soms ook niet, onthoud dat. Midalas Mis is de naam, die ik regelmatig eer aan doe. Voor mijn vrienden, Midas.”

De tovenaars kreeg met een eenvoudige wenk de waard achter de tap vandaan om zich een kop thee met enkele beschuiten te laten brengen.

“Ik... ik heet Torian.”

“Uit Bahat, zei je. Daar moeten we het over hebben.”

GLOSSARIUM

Personages

Torian	hoofdpersoon (jongen, 17)
Lisa	hoofdpersoon (meisje, 11, Elisabeth)
Roderik	grootvader van Lisa, dorpshef
Eva	moeder van Lisa (vertrokken)
Nela	moeder van Suzanne
Anya	meisje (16)
Mark	jongen (17)
Suzanne	meisje (16)
Wouter	jongen (19)
Peter	jongen (13)
Teunis	vader van Wouter, Anya en Peter
Oud vrouwtje	"Karoozel, bamboezel!"
Hanneloor	meisje (14), nichtje van Suzanne uit ander dorp
Urbaan	leider van de karavaan
Jadarius	kok van de karavaan
Wachter	beschermer van Vrouwe Irsia (man)
Wachter	beschermer van Vrouwe Irsia (vrouw)
Vrouwe Irsia	eigenaresse van de karavaan
Kimaira	blind meisje (12) met poppenogen (Kim, Kimmie)
Sjors	ruziezoeker met litteken, herberg in Sara'sing
Dimitri	ruziezoeker, herberg in Sara'sing
Midalas Mis	tovenaar (Midas)

Locaties

Bahat	dorp van Lisa
Dwaling	stad aan de andere kant van het Fratswoud
Fort	mottekasteel tussen Bahat en het Fratswoud
Fratswoud	bos in het zuiden
Karoezel	verdwenen stad
Paraduin	onbekende locatie voor expedities
Sara'sing	wijkplaats in het westen, aan de rand van de woestijn
Mosvoek	het rijk
Woeste Stuiven	de woestijn in het westen
Zoutmijnen	op de route van Dwaling naar Sara'sing

Folklore

Jut	Eerste Heilige, brak het ei met zijn staf
Oetmens	wisselaar, wezen dat lichaam van een mens kan overnemen
Proen	god van de donder
Sint Juttemis	voor het begin van de tijd
Sint Zena	beschermheilige van de nieuwgeborenen, feestdag (12 april)

Voorwerpen

Amulet	magische gouden hanger met pegasus
Boek	geheimzinnig handboek over Paraduin en Karoezel
Houten kist	zeemanskist bij Torian gevonden op het strand
Karavaan	rij door paarden getrokken huifkarren met handelswaar
Koordzak	draagt Lisa bij zich
Ogerschip	op zee langsvarende pakketboot
Woonwagen	hut op wielen van Vrouwe Irsia en Kimaira

2084

11 april	Bahat: begin van Torians verhaal (hoofdstuk 1)
12 april	Bahat: Sint Zena (hoofdstuk 2, 3, 4)
13 april	Bahat en fort (hoofdstuk 4)
14 april	Karavaan (hoofdstuk 5)
15 april	Sara'sing (hoofdstuk 5)

